

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

L a d i s l a v

E l i s a

* G R O U P I C K Í D E Ť *

P R A H A 1 9 9 1

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pila se má, po 2 letech náhlých, nejnamilejší, nejatraktivnější, nejvyšší a myšlenek, jen slovek kdy má; BYL JIŽ V TOMTO ŽIVOTĚ V PODSTATĚ VSAKLIK A JELÉ A PLÁK! BESS, CHAS-
TON CHASIK! JIŽ ADE V PODSTATĚ JEDNÁ, jak
"na jedné z nejvyšších svých stávk" - a spolu
poznání, že oíl tento, pro každého dosavad-
ního člověka non plus ultra šilenství, je z-
cela nenápadný a dosažitelný ve směru svého
aparentismu, existencialismu - a ovšem
egoismu. - A od té doby dráha dne tato
myšlenka myšlenek v démantovém zájetí a bude
dne drát všude a já Ji / "Singulární položi-
lenec, položedinec, " fcknou polovelové, po-
lopei, singulární jako součta domčí, " jak
to, že největší duchové lidstva na tu jeho
"nejvyšší myšlenku" nešli? " Ach! největší du-
chové, tento fetiš galejské, k sobě navzájem
a ke gálce připojenci!... Přiv či později
budou myšlenky má: divoký skepticismus, abeo-
lutní nihilismus, logismus, ludibricismus,
kontradictionismus, effrenismus, onirismus,
ABSOLUTNÍ egoismus etc., a nekonečností as-
pektů, které se s výši jejich otvírají - nad
gemi hlíat jak souad šádný uragán nehtal. -
Dovedete patřičně ocenit otevřenost, a má
vše odložil?... Ostatně nešlil bych tak, kdy-
by má teď nebylo vše lhostejno. / V bájný
svět nejvyššího kladu volnosti, agreativity
rozvila se tenkrát přímá spravedlivého sou-
du má laboriozní situace existence, předurče-
ná hlavně k defenzivě, ordní v granitu - k
monstópní bojce a neuchopitelné přiferami,
liden všec uznávaní, jím však jednou, a
zavlače pravá svědomitost a pectivestavění
a opravdovost a souvkatáita vále polovice
lidstva podlehne... Bohl jsem Vám již, kdo
jsem: první náhle-ek Bernirného dne, jeden z
svagaray přicházejících a daleké aradý an-
thropothely, jeden z četných snad pták, kte-
ří v šmoxu ještě daleko na sever přilétají a

Šachem častě bynou; z paradoxních jen ordě,
 jiným slávu a sklizeň připravujících, sebe
 těmž nikdy nerozluštějících, svůj dosah a vý-
 nam nepoznávajících, za špatně, chorobně se za-
 měňujících, své poklady a tajemství do archu
 s sebou beroucích... - Tedy do království bo-
 žího vkročil jsem jen očiště, se sebou však...
 Cíle svého: perpetuovat, organicky si inskulo-
 vat boží stav, jsem zatím nedosáhl, - krom
 až do dlouhé palice praštil tisíckrátě držel
 jsem to už zrovna v Brett, od Adama nikde ne-
 měl takové příslušy a vstupu! Předčasně vše
 mě našla špatně nástroj v vyhlášení něm, a ji-
 ným připravuje bojům odsouzeném, jimi zcho-
 tizovaném a rozvráceném, jako Ale-xandros ve
 své armádě v Indii, když chtěl dobýt svět...
 A několika letě, vše zneškodňující útoky / můj
 čestný titul zní: Invictus stuprator Minervae /
 zneškodnilo celostní a rozvrát, praštilé solda-
 teska jako se plení stany imperátorovy...
 Advěsprivit... Prozářen sice, jako po západě
 takových sni jinak být nemůže, soumrak můj
 červenětem..., i noc mě by byla jen petrohradskou
 nocí, ale proč být vesperitilionem, možno-li
 stát se orlem? Advěsprivit... Lžra, jaké neby-
 la by se měla dříve u nás objevit, navštěvu-
 je mě zaneřáděná pokoje. Příšery z pekla bu-
 šívají k přilincům na mě okna... Dračí setby
 vzházejí. Vyše než se ze pokusy vystoupit
 na mě. A objevují se symptomy, jako by můj
 starý, slepý pes: osud, nechtěl už poslouchat
 a sportovat. Vite-li pak, knofle, proč neod-
 láh jsem to, co se těchle okolností zdá se
 zaneřáděným: jít si lehnout? Předně z poznatí
 chytivosti: š aspoň některé Modellführer mě
 soldatesky v okovech uzdit a unít! Kde vsal
 jsem si k ordě Březinova cukrandlově slova:
 "Kde se života odčká, podoban je nemocnému,
 jenž od lékaře nad ložem jeho stojícího ke
 stěně se obrátí" /ale ferme/. Namítl jsem si

sice, že by mnohý nemocný na živu zůstal, kdyby se více a dříve obrátil předtím; že práci lékařskou je předsata jen mizeri pacientů nevyčerpitelného, aby co nejvíce let na posteli proležel, proval, probnil, probral se do práce; že Dr. animální život je pod svojí maskou; vrahni vampýři a spodní lékařskou ve skutečnosti dokonce přec jen první; příšerný vampýr, vysuřovatel duší, že Dr. strhl sice masku prvního zdání - že ale druhé už uvěřil..., že tato jeho poněkud špitální a pudová filosofie a ne právě přínosná filozofie považuje tento život - - chazik, život - mlačenou kapku, a nejen jedno eplyvající, že celá přilís v sebe uzavřený a hotový..., že není vůbec, ve všedné korelační undulaci, strát, že vše vyslytelné se ve světě i jednotlivci zrealizuje, že tedy lhostejno, co se děje, že nutně je svatým, že vše, co člověka potká, po JESUŠI čisté stieze vede k Křesťanstvu, tj. dosažení všeho. Kto. Ale tu, za třetí, četl jsem Beršina, ideal Kostojevského, povídá: že nejnešťastnější ze všech duší jsou duše sebevrahů, že sebevraždina je, - že Impedokles, Lukargu, Hannibale, Otisenský, Napoleone! a vrchol ničenessosti a že ale ruského mušika je hřích ze lotry tyto se modlit... A konsternován, cor contritum gannu vinis! zanechal jsem satanských těch myšlenek! Vupřisnilo mne sice Kostomovo ujištění, že přesto "odváží se" přece jen za ně modlit, - ale hned přerval radost mou záchvat ukrutného bliti. Chceš-li, monsieur, spatřit všechnu možnou deprarovnost ve foku, že v tomto "odváží se" /sic aut peius etiam/ ji máte; tot hájné afflorescence křesťanství. Jen v člověku, který je hovado: hovado rozumné, hovado sitem, hovado pudu máte se všemu vynafiti...

V ní a podobných je klíč k podstatě

Kontejnovské, této fantastické akumulace nejvyššího a nejnižšího. Kaddišem v ochalování povah, nacházíme v B. to nejslavnější; nejsilnější myšlenku, propastné pohledy do duše, volnost ducha, souverainní smích a pohrávání si, zbožnost, cyničnost, výšlehy heroismu a divinity, pomyslí si, že má před sebou vznešeného ducha. Zarábí jej výjimečně, eruptivní ráz těchto projevů, ještě více, že kontej. nepoň na oko, sáde si je cení, jím se vysmívá a znechťvá, napadne jej dokonce, hledí-li slova ten na to, co má platí za nejlepší, a čeho je přece avizda, která jednou ještě těžce zasáhne v osudy lidstva! děmonický Caesar nebeské armády; optické iluze, v jejích středu pohybující se plíseň. vegetujeme!... Má bych dli o ním, ale umínil jsem si držet se jen pěti temat. A tak vrátím se zase k své osobě. A sice ...

Budu vypravovat historii samotářského "ocholupického dne", 1. října 1910. Neboť musím tyto dny stále jen sám vyslit, chci vrátit se ve večerních červencích upomínek a epismu, této domnělé květu a jeho prarostu a arcimistra Kosára. - Dále: koncem září 1910 dokončil jsem se zdarem, nepoň zdanlivým, vše, co má po 1 1/2 roku zaměstnávalo. Skončena vztekla, nelidská zápolení, všechna panna od-
dělána; jako uzavřený účet ležel přede mnou celý minulý život, na prahu nového jsem stál. Tentokrát měl jsem vytvořenu teorii, že dosa-
vední můj život rospadá se na 4 vždy 6 leté periody, ostře od sebe se lišící. I ustanovil jsem, že chci mít oktenium páté takový a takový; určil jsem každému roku jeho i měsíci určitý a přesný okor šťastnosti, význan i ráz; tak to musí být", rozhodl jsem; "nebyla-li dosavední oktonia čirým dilem má vůle, teď to-
u jít tak musí být!" Smějete se? Budiz vám

to přáno! Ale dočkáme se ještě zvláštnějších věcí, než je poslušnost několika mizerných let k rozkazům vůle, až suverénní vůle a velutka hluboká psychologická introspekce dovednou na trn v lidské pýše, dosud dobytčí instinktivou okupovaný. Ovšem neobejdou se počátky všeho velkého bez enyňajch kroků, sešlápnutí a "bláznutí", vědyť neobejdou se bez toho ani pokusů o přestavění nějakých rostlin na půdě naší. - A rozhodl jsem se, že viranutí do S. antonia budu slavit 1.1. a S. bod. odp. na posvátném místě, co nejsešlejší, s vlastním praporem, na víření buků a fvení fanfár. - O 1/3 3. jsem vyšel. Sotva se vrat vykročím, spatřím hned před sebou hovno jako prase. Již vaněla se nad ním má levá noha... mohl jsem jej docela dobře překročit, ale v náhlé sentimentaci, že-tem si zeslané, - nevin, jak se to stát mohlo? - slápl jsem celou nohou do něho... Vir pruceš byl by se teď vrátil domů, na chvíli usedl, obul jiné, neinflucvané, BK - PRAPROJATÉ boty, a dával dobrý pozor, aby podruhé do hovna toho nešlápl. Já však, tohoto omizis, jejíž bůh sám položil na cesty mé, ve zpyšnosti své nedbaje, šel jsem dále, jakoby se docela nic nebylo stalo! - Ocítl jsem se v polích. Carevný sen! Si oblačku na nejšiatějším azuru, si veterán v topán, anilobně sladce vonná vzduchu, velobně ticho na zemi i na nebi, na všem ona slavná, sladce melancholická, nevyslovitelná nálada jasného středního odpoledne říjnového, kdy systicky nocně vane vzduchem zase duch Boha, nízko k zemi neviditelně se snesáho v tyto svaté magické hodiny ...

i Ale končím, abyste to už konečně četli. Jelikož me to zaujímalo, napišu Vám snad do- končení, dost ještě dlouhé, budete-li si přát

Tento dopis máte uveřejnit za 10 sl. honoráře. I nejalešnější člověk neupře mu jistou zajímavost a "cenu pathologičnosti". Stejně bych vám dovolím, - Vy, rozumný rádce, jenž máte na předělu k tomu, abych si vydělával na živobytí docela upřímným psaním. "Prosa, schvalnost... "Hu, messieurs, pak by byly párou a schvalností fantasie, kterým se odčíváte při psaní... Horde otroků! co jde nad vrozenou vášnivostí a spěšností, nemělo byt ovšem nic jiného, než schvalnost a pára... -

Opusťte, že jsem se opadil, byl jsem příliš zaměstnán a v chaotickém stavu. Kor. listek jsem dostal; díky!... Co jste říkal "křivě cestě a kaluži" p. Van. Doufám, že jste se zasmál a neslobil. Peníze přišly. Poudravně p. Bittermann!

A Vám zdar při práci a poté klid a volnost přeje

v úctě oddaný

13., 14., 15. IV. 1914

Ladislav Klíma

x x x

Velmi milý příteli,

Pokračovat ve fejetonistickém pojetí onoho pátera nebudu. Mělo to svůj čas; teď, když tolik doby od něho minulo, bylo by to křivou nepřirozeností. Nevadí: Vaše charakteristika o Karamazovi avsluhují samostatného a seriózního traktování; a radostí promínáte další explikaci furie; nešlechtně by bylo buřit dál do onoho deplorableho arzánu, jakož dnešní praxe má právo i původ snad v tom, že bylo několik soudných lidí utlačeno do hlavy nasazeno, že je mužem velkého významu, neuvěřitelně, jako když i metrovou hrůšku namluví jako kamaráda, že každý klen je

je hned do něho zahrán, nevím, co vidí na něm od ex. Chalupy, jehož vsta bývá ob-
sahnější a samostatnější než sňedlouhé pro-
dukty toho pustého, typicky profesorského
mstu. Rozpřel jsem se mezi tematy zcela
novými a dokončení "cholupického dne", roz-
hodl cit povinnosti: dokončit začátek a ještě
jiné důvody... Doufám, že bude Váš to místy
zajímat, třeba jednou to stále protivně aně.
Je to kus skutečné psychologie člověka, pit,
best mendaciorum posticorum /Dopasav to,
vidím, že jich je víc; vnitřní pravda to ov-
šem pořád nevedí, ale kdo nechce přijít na
štír a vnější, tomu radši, aby nepsal romá-
ny, zvláště fantastické ne./, nečetná adapta-
ce a přemístění, trochu kontinování a oběhů
duchu celku odpevídajících vyplní mizer ve
vzpomínkách nefalšují podstatu věci. Richtang
a částí. Zahrnit je to celé.

Za čarovného odpoledne tedy spěchal
jsem k místu slavného vjezdu v dobré náladě.
Duši křivl tehdy složený Český pochod: neo-
husitský, agnostický, proti náuř, jak jsem
jednou slyšel, je nejmodernější hudba hrstě-
ním chlapců velikonoční křesťany proti levu
lva; přitřel kromě ... a dal jsem se na jím od
Bolí, delšího to šelů pustého a tajemného.
Snad vlivem langourekního odpoledne bym
brzo stíchl a ustoupil mračnu snů... Má vi-
gilie počaly křivet v něm a tak se stalo, že
u lesíku, jehož majitelem je Mr. Václav Klá-
ha, napaden jsem byl čtyřmi muži čerty, jmé-
nem : Důvěrnost, Neomyslnost, Důvěrnost, Jed-
tá a ještě dál. Ihned jsem poznal, že víc je
nadmíra vážná. Jen čtvrt hodiny dsem a čtvrt
hodiny cesty dšlily nás od doby a místa, kde
a kdy bylo, jak roznaz aně, natno slavit in-
treitus a se starými dšly na nádech nemohl
jsem plece vřadit do nového oktonia. S celou

silou zabíjel jsem voj.

Sebudu se o něm rozepisovat, nerozuměl byste; lidské neví, co je dokladnost, že je se svým utrpeným bratrem ještě a ještě dál dítětem bezmecenosti, že oppositum bezmecenosti nové božanskost, že Unijnost je jistě boží v člověku, podivná ovšem se třepající; stát pro ratione voluntas ... Má deviza krále králů; suprema naturae lex Rex Voluntas.

Když přiblížil jsem se k cíli, jistěm skloněným úsměvu, bylo vítězství téměř má, jen slunce šlo na nepřítelských kládách ještě dýšelo. Tu spatřil asi 150 kroků stranou od lesa několik lidí, neví, co na sami tropicích... Na něco takového nebyl jsem připraven; dříve neviděl jsem nikdy téměř v těch místech člověka. Silná rozkladnost z jeho vzniklé zavinila, že došlo jsem k úsměvu nevíteživ osud.

Šlo jít bylo nemožno. I kráčí jsem pomalu napřed asi 50 kroků a zase skoro ke skále a zase napřed, stále prudce bojím. Ale vědomí nepřítelosti a zlébosti toho, spích, lidé opodál: vše to šinilo bojovním má nervozita a špatným. Lidé nechtali své práce a čekali na nás; to koncentrování mou příliš nevyžilo. Situace stávala se nebezpečnější, myšlení ochromen z mla.

A tu v nešťastném napětí sil jsem svítlil jistým zmatkovitým vítězstvím, spešivajícím kila vař v křečovitém namluvení si toho, že bylo svítěženo. Celé jsem měl zpečené, všechny údy ducha se chvěly, ale bláznovo přece jen spadlo si ze zad.

!! Vír prudce byl by teď místo tato opustil a vrátil se k nim za půl hodiny, až duch nos ochrání a lidé snad odejdou, ale rozkaz zněl, že vjezd musí být odbyván o 3.hodině a to právě byla. Bez neškání zamířil jsem ke skále, stánu jsem pod ní, mávl rukou. Jak

jean introitus dle slavi, nečekan. Přilís přilís zdale by se to vám, lidičkám.

V této náladě a v těchto okolnostech dopadlo to co nejhorší. Bohové se chystali a já sáa když čtvrt hodiny později na slavnost tu jsem myslil, dostal jsem s to- ho v jistém lesem náladě: čtyři desát jasnata. Tři z nich dosud žijí, aravaj v básni boží, a vzkazují vás pozdravovat.

Pat minut trval introitus a jeho dozvu- ky. Po dobu tu chodil jsem panejvíce, jako dříve před sklou, teď pod ní sem tam, sem tam. "Kladej panek -- se -- se --," zasle- chl jsem, kronikářsky věrně referuje, volal jsem z ten. Poda pálila tak pod náhnu, že podešve mě zaskakávaly... Ocen synu, otevře- nost mou. "Není to náhodou a složen, jejičká významí je nejštější .o'est le ridicule", po- vidá Rousseau, vyznav se, že jeho největší tužbou je dostávat od žens kých na práci, ocel...

Nejhorší věcí na vjesnu toa bylo, že jeho existence byla problematická: že v na- jistotě jsem byl, odbyl-li se vskutku, jsem- -li jil v pátém, či dosud v čtvrtém osileti. Tránilo mě to už pod sklou, ale nasmlovil si se vůdcem a mne jen v největší nouzi vaku- zene, všechny přepař sabažující lhostejnos- ti, že se vše snažila, opustil jsem násto nasmlovné slavnosti.

Ale poté posadla mne nejistota ta pl- nou silou. Co činit? Co jinde, než pro vše- chno vjezd opakovat, abych viděl, kde vlast- ně jsem. I udělal jsem do pátého oktenia po druhé okok, ale v takovém stavu byl duch můj, že i teď byl jsem v nejistotě, skočil- -li jsem dobře. I slavil jsem vítaností po třetí, po čtvrté, po páté. A tu konečně dostá- hl jsem v této době uspokojení: stále jsem

v páté své periodě, o tom nebylo již pochybností. Co dále? Měle disposice měl jsem načít hned s "novou praxí" na mň jsem se nasmírně těžil; strachu sváděná je novost v člověku, který dlouho a dlouho směl se jen přebírat starou už odporoučnou veteší, chodit stále v jednom smrtelně nudném kruhu. Ale bůhem všeho toho hrozného přemítání nahradilo se zde více pochybností, skrnutí, otáček, vylo-
džických kategorií a ihned vyřčení. Tak eleven byl introitus hned pod skaleu, inkto-
ky, či teprve po pátě? Nevěští jeho pokolení, že celé ontionum nebude za nic stát? Ono "smekavité vítězství" nad posledním raráškem bylo skutečně vítězství? A ještě nel dvě věci a tak byl jsem hned na počátku esamletí přeci jen mneen práť špinavé prádle utvářeno dřívější, špatné auspiciu.

Nyní bojoval jsem s čáblí svých úst-
lím ne velikým. Přesto nespěchaje a nejsem o-
holnostmi přemován, brzo jsem jich pár odpra-
vil. Pak šlo to vlekleji a stále hůř. Nevý-
klád mň a náhlá únava, oarlost a lhostejnost
se mň zaschovaly. Vigilie mň uenuly zas,
a tak dríve než odyl jsem staré, oedlalo
mne několik nových čáblíků. Jen příklad, jak
ta havěť vypadá: byla nadroscená vlnka, kte-
rou jsem před 1/4 hodinou na jezírku viděl
a která jen matný a nepomenutý dojem téměř
ve mň vusnila, byla o něco více uodrá než
zelená či naopak? Čil zde: vyvolat v sobě
tak intenzivní vepomínku toho dojam, aby o-
tázka barevného odstínu byla jím už SLASTNĚ
rozhodnuta... nebo krok, který jsem hned při
východu a vrat přes strouhu učinil; byl, sou-
děl jsem dle poc-itu, který jsem v nohách měl,
devadesát centimetrů či sto? Bůh a sváděný,
poloviční včelčina nespokojený duch musí
znát odpověď i na takové otázky. Bez ener-

gie, trapně, pínadivě, a čerty svými stále zápole, došel jsem ve tři čtvrtě na 4 k Onolupicům. Byl kategorický rozkaz, že přijdu tam dnes do hospody, méně přesně, že ještě před čtvrt hodinou. Měloš k mým vlastnostem, že jsem-li ocedil vyhlášení, jaké mě právě nemítávalo, nemám, leda v případě krajní nutnosti, zvenit svou situaci, dokud nejsem vítězem. Ale tak obnovení byla tenkrát moje moje laskavost, že bez nutnosti, bez tělesné únavy, bez chuti k pití, jediné s chutností nad osvědčením stavem, zasmil jsem k hospodě ihned.

Vstoupil jsem nad tento spravedlivou směš, pitomý, nešťastný se 7 na čerty na zádech, vstoupil jsem do ní, nepřetržitě při tom tupě, zbesile zápasu.

X X X

/a.akt/

Se sepsáním prvního nejsem spokojen. Přiliš suché, přiliš málo štenáři srozumitelné, a přiliš špatně světle na zdravý můj rozum vřející, protože fakta blíže nevysvětluje. Ale toto poslední nestalo se zcela bez úmyslu. Mám totiž zdravě rozum vůbec a vášnosti, že mohu si dopřát zlomyslný a škádlivý luxus vyřadit všechny své nerozumnosti a buffonství na odív, aniž riskuju, že budu lidmi až chytrými, až hloupými se blázna a šelma považován, sčci-li, jedinou rozumnou věcí, dovedu anulovat sto bláznivých, jediným pohledem a pohybem sto pítvorných svých skoků. Ale hlavně chytbou bylo, že nebyl jsem ani dost stručný, abych nebyl suchý, ani dost obšírný, abych byl srozumitelný, prašivé kompromisy. Kdybych byl první akt kondensoval asi do dvaceti polosaforismů, ubýlo by mu už málo na porozumitelnosti, při-

bylo mnoho na sugestivnosti; ale když já chtěl být epický. Kdybych však měl být skutek epický a dramatický, byl bych musil být pětkrát obšírnějším; ale když já sám zase sraží k obšírnosti, já, jenž trpím vědou aforistickou míní, jenž chtěl bych pořád napsat román jen v centonech, ale když ono to nejde. Nejprotivějšími stylizy jsou mi Tacitus a jeho následník Müller... Pravdu napsal mi kdysi Chalupný, "že se mu zdá, že novelistou nejsem." Teď budu obšírnější a luccos v prvním aktu nejjasněji poznají snad objasnění.

Cholupice je malá vesnice, tichá a zanedbá; kdo neviděl ji v jistých dobách nočních a denních, neviděl nic. Z hospody jsou tam. Západní jest zcela vědní a nízká; nikdy ne-
měl jsem tam zvláštních vyhlásek a nálad. Druhá je magická; leží na jižní straně návesi a rybníka. Do té jsem vstoupil.

Čítal jsem se hned ve velkém lokálu, patrně cholupické dupírny. Mimo me byl tam jen stůl a 3 židle, naša kurva na jedné, lov na tygry na druhé zdi; dále velká hromada šitného arní uprostřed, čtyři kotátka, čtyři holé stěny a chladno. V tuto sezónu sedlo se tam už leda o muzikách; jindy pilo se v sousední kuchyni. Usedl jsem proti malému oknu. Stavení jako po vymření, hluboké ticho, v hospodě tajemnější, čarodějnější působící než kde jinde... ale ještě než začal jsem se zlobit, že nemohu pivo, přišel kluk jako dotek a pobídka a přinesl mi je. Odešel zas a ticho zakletého zánku zavládo znovu.

Šel jsem v úmyslu pokračovat hned ve své přišeré práci; ale vyhlásky se rozebíhly a já je nechal alabolsky, třeba jsem věděl, že jim to k zotavení nutno. Již v prvních minutách nastalo značné osvětlení; vír vyhlásky změnil se ve saravý proud, křesť v

pravidelné kontrastce svalové... Vedle přer-
sení reflexe hlavní příčinou toho bylo, že
jásem teď seděl, vlastně pololežel. Seděl po
jedné hodině chůze, i nejví-li se nejmenší
zádky únavy. Těsně, dostavuje se teprve
vždy ještě monotónnost, relativní stupňovitost
ducha, rovněž a v mize ještě větší, po del-
ším sezení nebo ležení, ženské však střídaní
oběho působice nejprospěšnější a nejspíše je
všem důležitým ekonomie dosti doporučit. Hned
jak jsem chodcově začíná strážet prvotní svou
světlost, hned si lehne a zapálit dýmu, o-
světí se skoro ihned, a jakmile tato světlost
se zmenší, ihned vykročí zas. Tímto způsobem
může člověk po celý den udržet si sentimentem
čerstvost ducha. Ovšem, je-li důležitě zdrav
a neocházeli-li zde jiné přírodné podmínky.

Braky a myšlenky sem tam se třepetaly
... restomils hrála si zlatka kol hromady
šitá. Brudní a sední hemisféry nahé kurvy ku-
laté byly a měně jako koule obléhací artí-
lerie... Šelvatně letěl vduchem jako fotba-
lový míč, černý ind, nádeřný tlápu chromého
tygra, místo jeho na březích koně teď zaujav-
šeho, a mě srdce jásalo při tomto pohledu.
A vyplula vepomínka: asi devítiletý byl jsem
ve svěřenci. Čoporať menšerista křepal se-
lenou tyčí do tygra, jenž strašně řval;.
ten orangutang se v hadrech chachtal a já,
když jsem strašně potoučen a vstupu pla od-
cházel, ozkoval jsem si vícekrát vášnivým
septem: "Nic si z toho nedělej, máj ANDILAS
KLATÍ, však přijde doba, kdy ti toho pře-
živce hodim nepopas." Co jsem při slovech
těch myslil? pečlivě analyzuje tehdejší svou
myšlenku, přichází k nepopornému resultátu:
Již tenkrát, třeba teprve a neuvěřitelně, ne-
pochyboval jsem, že jsem všemohoucí, že jsem
bůh, že přítomný máj dušný sen nic neznamenal,
že král zlatana králem, třeba se on v noci

adá, že je příběhem /tím příběhem je ovšem ve-
dobu tu va. skutačnost/. Žeže, z jakého dře-
va musí to být pravý egoclista... Ale nevím,
byl-li ten tygří obraz v Chol. vaikutu, ne-
přenešal-li jej tam fantasie má z jiného ho-
stince; snad nebyl příčinou vzpomínky má na
světlino, nýbrž nespak, tato to byla, jež ná-
hem let ve mně vyvolala iluzi, že byl tam o-
braz, jež vidiš jsem kdysi jinde. A pak hle-
děl jsem přes rybník na stáj velkostatku, na-
mínil-li se v okénkách jeho růžové a modré
skvrny... Před dvěma totiž lety ubíral jsem
se v podvečer jako každodenně širým, všesm
nejvíce porostlým lán poblíže Cholupic, v
hlubokém namýšlení hledím k ze mi, náhle spat-
řím několik kroků před sebou 3 dámy, jakoby
se semě se vynořivší. 2 byly velmi hezké,
jedna z nich měla růžovou blůzu, krásné výmě
a kol dvacet let, druhá sotva 30, modrou
blůzu a výmě nevím jaké. Třetí dáma bylo asi
jedemst let. Byla však ještě snad hezčí než
ostatní a vyrážela už oznamé pohlavní výpary.
Předly těsně mimo mne, usmívajice se milostně
V místech těch zpravidla liduprázdnych vídal
jsem leda ovčata, prasata a jednoho nádeníka
a neobyčejně zajímavou brigandskou tvář kol
sedm hodiny denně se do vesnice své vrace-
jícího, a teď najednou. Za nedlouho jsem se
za nimi ohléal. Smisely už trochu podivně
brzo se té hold rovině. Často pak myšlenky
má k nim zaléhaly. Snad proto hla-vně, že v
pochybnostech jsem byl, nebyli to fantom.
Ale to sotva... Skutečné fantomy, sáč.
Kotice se, že kladu jejich metafysické výši
na zveň tuto plesnivou realitu, nedignují
mne, aby se mi ukázaly. Byla to asi choť ná-
jemce nebo ředitele cholupického velkostatku
se svou dceruškou a sestřičkou, o jejichž
existenci jsem později zvěděl.

A modré a růžové skvrny se v krajině
nezjevovaly, až "magii vůle, jasná ješ prostor-
em sdílá". Šť. sklínal jsem tyto kvítky, by
vykvetly pod mým pohledem; ach, přilíš stu-
dent to slunce. Nejslavnostnější spočinula na
vysoké zemi vláha záře teskného slunce, nej-
markotičtější spívala teď ticho; nejjasnější
vanul v těchto chvílích přírodním dech boha,
nejnížeji teď nad zemi nakloněného a pod ní
se slzami náruč rozpínajícího. Kohnuté hleď-
ly zazrkávaných na ostře své obrazy ve vo-
dě velké strany, jako zakletí obří, rybník
obstupující, jako sny utrýpkých... Ano, neboť
celá ta příroda není nic jiného než posmrtné
sny zemřelých lidí; ale lidský život jest
jen zase posmrtným snem vůči těch nebo čeho-
si jiného: vše jest jedno... Pravda; dost
chocouté klátilo se chvílemi po "vysoké ze-
mi", husy na rybníce rušily srovnání v kloub-
ce posmrtných snů lidských, na něž šplhali
otrásní kluci, vrabci, dnes čert ví proč
v jednom kuse se rvoucí, vřískali jako hys-
terické paničky, pohánek jakýsi zpíval od-
někud znovu a znovu: "Lístekku nístavai" -
- ale to byly jen nízké empirické sděli-
vosti, pouhé "ideality": se facko byly klá-
tící se chocouty utrýpkí obyvateli zakleté
dědiny mocného čaroděje, mocihodní galva-
nisování, husy labutkami jezera zakletého
náuku, kluci gněny a kobelky nádecké zahra-
dy; křik vrabců snal tak posvátně - podivně,
dunivě jako z nitra chrámu; a pohánek učil
píseň svou pro vždy svatou.

A náhle stal jsem se na gii vapo-
mínky, zdroje to snad a příčiny vái poesie
a krásy, v jednom říjnovém dni roku minulé-
ho, kdy "Boží práce" rozvíjela se po prvé
a poupěte v pák květ a kdy ještě slaské
sentimenty ubytovaly se v mé duši... A pu-
toval jsem listopadem a prosincem šlechti

přes zimu "oddech" do jara kruté disciplíny, kdy nepochyboval jsem ani, že koncem června dosadím Gile, za což jsem byl o solističtí grandiosně poražen... A vzpomínání zastavilo se na chvíli u dryad, které jsem právě tenkrát kouzly v noci vyvolával, by se svou bílou očekávaného vítězství, na něž už i hymnu jsem složil si, nesly ... A přelétly do 1900, kdy v šumavském Bärenstejně rovněž jsem o svatojanské noci nymfy volal, kdy jsem v skalách Falkenstejnu jeckyni Montsinovu /B. Quij./ hledal, - a fantom Bonaparteho ve fanteziích zřícenině uprostřed pralesa jak jsem tam co večer v Bärenstejně nahý do sněhu lehal-- a celé tělo této mě pouti obléhal!

Na hlavu mou černí motýlové, příšerných sladkých melodií, ouvertury k Bajmondu, jáno skladatele nemohu si teď připamatovat.

Bendařilo se mně dosud vysoušovat, proč jedna z jejích pasáží nepředstavitelně langoureskní, buď ve mně vždy, i tenkrát, tajemnou vzpomínku na grandiosní krajinu Nor. Engedinu, jihosápadně od zakletého městečka Bärenau... Kráčel jsem tudy za jačného červencového strnouchového odpoledne po liduprotě silnici, pár set kroků nad lánem. Nikdy neviděl jsem sladší pusto, slavnější mrtvo, zářnější klid. Mělnice podobná jako dnes. Slunce již pokleslé, chlad výšin, přetřásný, nabrnutý vlnuch, jaký bývá v českých jen na podzim, srtelně strnulé hory v rudě na strnulém azuru... vše to dávalo kraji náladu jesenní... Tenkrát to bylo, když viděl jsem onu lady na safíru; třikrát na odpoledne, předhoniť náhodou pokaždé její křídár. Andělíček, ale při tom hravý, a le zároveň tak roztomilý, jak každá vesnická Madlenka; říci jí: Pojď si hrát na housnou, byla by radost-- mě postkočila s výkřikem: Jo, jo, jo. Velké

okvacef želo - slunce; zlatově se třpytící vlasy - sluneční koruna; oči - předpolední zlatá obloha a čistě, zářnější než červený safír. Štíhlá, ale plynuce vyvinutá hadérka a sandálka; mistrně napínalo to se- rafinátka přes ní sukničky, když jednou v kočáře stála, svou dětskou rudičkou, jak tenkrát modou bylo, ale šert ví, proč v té pustině... provázel ji pán s anglicky skop- čím obličejem; volal jí Bella, ale černý mrak obestíral ji; předurčený k nějakému o- hyznému špinavému osudu, nejspíše k věčné soulož s hnusnou ropuchou a vrhání smetky jí nešťastojných... Ó, divenko; lépe by bylo pro tebe bývalo, kdyby tenkrát v Enga-dině narudla duše tvá byla vylétla, modrý ptáček, z růžové klece křehkého tvého masíčka. Ješ- té dražší kámen jsi měla než ten safír, hvězdíčky, diamanty. Taková lady je vůbec užitečný pták: "V zímě okukáme, tvoje bílé peří a ty nám dáš taky pečení k večeru, ho- la hoj, hoj, hoj, haj, haj, haj, haj"... Taký jste zpívali tuto ultrashovadilou pís- ničku z čítanky? Zvláštní, že já, immoralis- ta, cosine il fant, vyměním si totálně ihned roli s výsoce morálními lidstvem, kde se jed- ná o zvířata: "Kocikal jsem se dooud s člověkem, který by in puncto v poměru ke zví- řatům nebyl ultrashovado..., ale nemyšlete si, prosím, že tou pečení myslím ekojení "svých choutek" na teplé dooud mršince Belli- ně. To ne, já nejsem nekrofil, leda málo. Myslíš to deslovně. Takhle tvá mrkovička, Bellinko, s karfiolovou a petrželovou omá- cou, byla by výborná, nebo tvé smažené vepřo- ke nebo uteras na divoko nebo ohodila v ro- solu, nebo uzená prdelka s kyselým zelím a knedlíky. Jaké to delikatesy, nebo tvá tvá- řinka, celá v troubě upěčená, jaké to pastva pro jazyk a mrak. Jaký dojem činily by asi,

než cukrátko, ošší tvé dárky. Ó, hrozná...
 Sčernalska tu n' se plus, o matiére vivante:
 Sautelaire - Ó, možnáli to, jaká třikrát
 exsekovaná pekelná mila to jest, jež by tě
 mohla uvést v tento stav. Tento tvůj tenký,
 klisický nosík by myslím jen sile stloupl
 a se zdeformoval; nato tvůj horní ržec/
 rtík svínil by se v komroutek jako list
 schoucí centifolie a páhl by právě až k
 nosu. Kdyby tak, Kellouška, chrupal mezi zu-
 by jako pečené prasečí ucho, to zasval bych
 nekonvencionálním líbáním. Ó, co ekvivalentních
 politických slovů v životě nepozná svou inept-
 ností. Pryč je to, i jiné - co zahorených
 ženců. Nad mládí utvořenou zde stojím v nadu-
 mání, jak žlata nad svlečenou svou černou
 kožlí, kterou, do propasti padající, straš-
 ně nesrala a v prapor habsburské monarchie
 proměnila... Ci mohl bych to ještě napravit?
 Je pozdě již. Ale chra sva bez házně otví-
 ráš výřím: Hf. Dittátko mě milostná, ve všo-
 nosti neujdeš mým drápům, neujdeš. Kachokrát
 chrupat budou tvé pečené rtíky mezi mými zu-
 by, tvé a triliony jiných a triliony vůči
 trilionkrát ještě krásnějších, očekávají
 medově páná všeho. Strpení, bláznivé,
 vždyť přijdu pro Vás všechny. Strpení d f i -
 m a j i c i duše, vždyť ti nic neutěše, vždyť
 věčnost není dřevá kapsa, aby se s ní něco
 strátilo, a vždyť všechno tohle dnešní kápel
 jsi chtěla, vyvolila, sama si nadrobila -
 - ker, co bys nesrala? - Vždyť vše to jen
 káf, tvá vlastní káf... a jak náhlý vítr v
 noci v lese, tak zabušila v duše temná, ned-
 vědná melodie písně nymf nad uspaným Pietrem:

V šití tě věčně nic, nic nemine,
 Nož tvá vůle chce bezmrazně vše,
 každý tvůj čin po cestě jedině
 v jediný nejvyšší cíl vede tě.

A smrt jest jen zlatý schod
v důstojnou ti nebes říš,
odtud vojům bezmezným
hvězdných světů povelíš.

A později:
.....

Královno nebes, Lílka Radokvild
b e z s o k ů vládne vším. Veliká strast
zář je svým jasnem příliš stašlá.
Vapírá nas, když zatouží zpět ve svou vlast.
Hroze vznešený, tiše sui.
Však tobě již brzo se rozední.
Sně příchery táhnou již poslední,
již avitá, již avití ti den všech dní.

A fantasie odletla k dšvám ještě lep-
ším než je Hella; k Zintě, Porcii, Arze...
Ó, vy zbožňované, křehká, oslná, krví oisí
i svou zcela očasná tělíčka, vy nyní perver-
sně šterické stíny, jež po hrůzně fantasti-
ckém heroickém a vražd a bolestiplném životě
tas v záři věčné sami zář, chvíte se ve
sartelné elastii božské intuscevní Světa;
ové jediné magické vzpomínky; není vám do-
sud slast ta neomejitelná? Setoužíte už nas
po malde, drobných radostí a bolesti plném
životě lidském? Po děbánecch vína, lísní si
navzájem kundy a fiti, jasných a citlivých
jako vaitfai stěna očního vícha, konvaliem
venisich? Po švisích metlow a sezení na ty-
či sami nebena prostrčené až do oslnění, po
okřvoeich záplstička vaše do krve tlačicích,
ale tafibrně lesklých a stfibrně zvenicích?
Znáš já vás, vím, že dšláte už i v nebi ostu-
du, včayt dokud A zšetane A, zšetaneš ty na
napřiklad, Zieto, totěš, co skandál. Dosta-
nete co nevidět concillium abeundi. Odejděte
raději šestně, dobrovelně. Žijte nas na se-

mi, třeba společně se znou. Ó, zjevte se
mně teď, v tuto mystickou hodinu, v tomto
hrobovém, šerém, pouštním lokále. Polette
mně, všechny tři sesada ručinky své na rama-
na, ať, tak, tak, na to se zavěsíme očima,
Ale, ah, a teďle klusá byle snáš a rozkoš-
nější a stále méně kladivovými údery vále
ode mne neodlučitelými kalenš... a v duši
jakoby se počalo uhněšovat něco ji nenáše-
ho, tak sladkého. "Klid" se tomu říká...

A náhle, jako by nastalo kouzelné
střetnutí v duši na okamžik - a ulehl kalný
vír. Bláznivý vládne mír, v kouzelný svět
změnil se svět, jak povídá Biatu: "Kouzelný
květ", kouzelný sen, šeredný sen? Ne: "šered-
ný kouzelný sen". Tak tomu chce ludibriosita
světa. A slyšel jsem slova, jež a vytápné
poco volala Argu na Per-ciu a Biatu, jímž
právě se sladkým skřípotem a vřadním, chvil-
lemi i pronikavým zapísknutím, morek jako
jehlice prorývající, přeferával pilou sněd
kolínka Fabio, profesor morálky: "Sen to je,
ó, sen, vřte, jen sen, přišerý sen,
v podšlani jeshyni se, vysoko nad námi hřní
den, dušivý den, o šalášním pavouku sen, že
orkán jese étherný, veposenne jen." A dále
spírá bohyně, lidské tělo vzavši, aby mohla
svináčit, že jakmile člověk vskutku prohléd-
ne, že život je jen sen, zmisi zásem všechna
hrozivost a vášnost jeho a jeho hory nej-
drtivější tu stojí zahanbeně demaskovány
v mračné hrady. Již jen tupá narkoticky,
monotonně a bezúčelně plouží se fantomatic-
ký průvod podrázních prodřených snů, tak
jako dlouhá echa posledního výkřiku senše-
váho, tak, jako podrané, zblázně snášky po
vymřelé bouři. Popukal strašný clový strop,
od věků není kol dokola vše dušivě svírají-
cí, a prorvou mraku "slunce" éhle - zlatý
nám shazuje k nebesům most - ó, neobětí se-

že než země jest přitažlivost". Právě když Argoska slova tato vyřkla, jakoby neschválila na výměch, zaznělo z pece: "buck": To sladká bohyně, jež sante pade umírala, padla, dokončavajíc, nahým tělíčkem na rozpálenou pádu; a já nas, právě když ten hrozný celá sem jsem si opa-koval, spatřila u rohu řezaného chléva dámský oděv skutečný. Červený a zelený jako sama krev a chlorofyl a zlitý velice velai. V Chaulapioch, asi 30 čísel čítajících. Kaitl se jen a zmlnel na rohem, ale buch! Svalil jsem se jako prasce se světa září stříbrných do světa chlorofylu a kve. Barvené skvrny zaplašily hned Arginku a Porcii a Kiatu, ale Erde hatte sich wieder - a Kiat, právě ještě mystik, stál jsem se Kiatvich. Neboť nové sny, které hned tu nas byly, nebyly už spirituální, či řečí dobytka slevono, perverent kanibalistní, hyenistní, sadistní atd, nýbrž točily se kol duchaprázdného ordinárního zvířecího koitu. Představoval jsem si totiž, jak ordina se třemi vilami zaganam a všecoviště v blízké lipině se všemi současně, a sice takto: sny leží vedle sebe, já asi po patnácti tazích přestěhuju se z matinky do dceračky, zas asi 10 dloubnutí a vje-du do tetičky /a neteře/ a zas do její sestřičky atd., přendáje se stále panenský pel z jednoho rudého květu do druhého. Sem tento zdál se má být dobře a ne příliš těžce realizovatelný, i počal jsem hned kouti stříslivé plány, jak to navléci šikovně... ale enfin, vždyť dodnes není vyloučeno, že to byly tenkrát v podvečer jen všecové nymfy, ba, že i zelená rudý oděv u chléva byl přízrakem.

A dále plynuly sny, a třeba teď přiznání, byly ještě sladší než d řív; neboť pivo počínalo šířit slávu svou i na mou du-

ši. Plynuly, plynuly a záře na stromech
skalašila a ve své stávecké imbecilitě mini-
králoň nešleutla a rudla jako listy, na
nichž ležela; naposled nadíval se báh dlou-
hým pohledem na zemi a hotovil se k odletu:
"Listečku zástavni, jen mně nepropadni",
sazněle mysticky ještě jednou a na posled.

Zatřásl jsem se zimou. Kromě Aš se
tu budu na chvíli stále chvět jako osika,
špatně bude se to s čerty bojovat. Pohledem
na hodiny: čtvrt na šest. Nejvyšší čas.
Fuj, jaká to nečistá, nelidská robota le-
snická zne to čeká: vykuchat 7 odporných
láblí. Ale dost. Z vagabondáže naspět.

Ale jen pomalu poslouchaly potvůrky,
stále se ohlížejíce, a kde jen mohly, zase
naspět odletující za sukňami cholápičkových
dam, Argy a Kelly. Ale brzy jsem je, zachvá-
cen vřetenem, k vůli těsně přivánil a dal jsem
se do toho, úsilně zice, a le ne přilít: asi
jako když lidé ky napjatě přemýšlejí o ša-
chovské tahu. Moji trierii a-si od 3. hodiny
k akci nezasáhli.

Moji trierii jsou zhruba totáž, co má
"utrpení kompenzující vůle", tj. vůle dosti
mocná, aby v daném případě ne spontánní svůj
rozkaz vykonala noudně natyknoucí by zde
člověk pod tlakem velké tísně a bolesti.
I jediné plus, že utrpení zdánlivě před
ní má; schopnost hluboce rozčesovat, zby-
střovat, osvěžovat ducha, mále komp.v.v
krajním případě kompenzovat dobrým sugero-
váním si, že tíseň a bolest zde jest sku-
tečná: nemá-li na př. člověk úroveň svým
dále bsouti, at imaginuje si živé, že život
jeho od vítěství odvisí, at řekne si tře-
ba: "Kdybych octl se náhle na lesní stez-
ce tvaří v tvář nevědu, na sadních nohou
jíz stojícím, kdybych věděl, že, třeba per
impossible, jen co nejrychlejší a nádrné

vykonání tohoto úkolu něco málo ano ještě zachránit, jak asi bych tu vše s nejtělejší energií skoncoval?" Jenže musí pak, najde-li cesty, stejně energicky po nich vakutku jít, jako jeho manžel. Já s úspěchem vyslal jsem se často na místo prince z Vrchlického symfonie, jenž hrál s Korem o život v Achay. V oblasti rysů přemělení jeví se komp. Říka v. a ano jako /hlavně/ zvláštní s b e i l e á s i l n é s a - v r t á n í se do obsahu myšlenky, do velmi zvláštních nových jejích záhybů. Nebudu to zde blíže osvětlovat; nemohu jinak, než se to mít, že tento druh myšlení je lidem neznám; nikdy jsem o něm, o věci tak fra-pantní, nečetl, kdyby byl myslícím duchem vlastní, jinak by kultura a blázince prosperovaly, a p ř e d p e k l a d jeho jest má " a b s o l u t n ě k o m a n d u j í - c í b o ě í v ě l e " ; kteroužto příšerně kráskou panenku jsem mezi lidmi rovněž nenale l. "Vrtací myšlení" je věc velmi riskantní, i fyzicky: 1888, právě po ojed i-něném abusu jeho, udělalo se mně za víření věcho a mučení, zcela černé v očích a týden nemohl jsem chodit rychleji než 80 letý stařec. 1900, po abusu podobném, procházel jsem se pokojem, ležel jsem náhle, nově da, jak se to stalo ne rodlase, za minutu jsem vstal, pranic zvláštního necítě, a le čtvrt roku pak chytala mě často závrať a točení hlavy, věci to divné i potom mně neznámé. Ale plody jsou nádherné, zvlášť, je-li vrt.myšlení podporováno celou "komandující vší" a "evokačními strata-gematy", tj. anachronickou věcíčkou, jakými prostředky, útoky, vnačádly, p ř í š i n a m i vy-volávat etiologicky, kdykoliv jakékoliv duševní stavy. S tercetem těchto tří po-mocníků čarodějných, vrt.myšlení - komand.v.-

- ev. str., možno vyvodit všechny nakle-
té princepy z nejvůlejších konnat ná-
ku Feysky, - a stát se králem - s k u-
t o d n ý m t e p r v e p á n e m s e b e. Proč
nezdařilo se dosud perpetuovat pokusy a la
stoat Scházely metody ovládající myšlení.
Nestačí "ovládnout efekty", nutno dříve o-
vládnout to, čím mají být ovládnuty, tj. myšle-
ní, tj. jeho spodní proudy, zákony a metody.
Efekty možno ovládnout jen v příznivém inte-
lektuálním stavu - schází-li ten, je s tolik
v práci s a-diaforií, já teprve tvořím
předpoklady a basi pro skutečný stav z
praktických, esenciálních, dehumanizují-
cích, defikujících filosofii, s tarcestem
tím možno všechny možné myšlenky jejich a
nuance jejich, "aperçus", city, nálad, lás-
ku, nadšení, závist, etc. za jakýchkoliv
okolností, neříkám např. že v deliriu-všech
grannu salis zde všude; vyvolávat, ovládnout,
perpetuovat. I "šitostí" již v mém spise
stojí: jediná líbezná vyvolatelná myšlen-
ka máie Slováků učinit šťastným několik d ní.
I "v extasi". Ó, synu můj, oslovuje měj
Dr. Volný máie, "tye to, který včera tiše,
magicky, paradoxně, hleděl na mě hluboko
do zálu šťastým jeho vzeduchem nadáváš tou
všedností a špinou náhle v boží záři promě-
něnou, když miliony svých polnie tygrími
řavy rozechvěly se v nadávětelný pochod
Vš šťastného vítězství." - Tento stav, třeba
ne tak mocný a silný, jak soudil by se dle
této po poeticku absolutní hyperbolistní
expresse, přece jen zcela passable, vyvolal
jsem jen Váši svou 29.10.1910 o 9.hodině
večer, v den to a hodinu, již týden před-
tím k tomu ustanovenou. A tato věda má je
teprve v extrinseálních počátcích. Konehu
najít slov opovíření pro m a l o m y s l -
n o s t v ě t jako: "Neporoučíme a ni
svým náladám, ani vzpomínkám." Mí. "Jede Kr-
findung, jeder grosse Gedanke - steht in

niemandes Gewalt und ist über alle irdische Macht erhaben, dergleichen hat der Mensch als unverhoffte Geschenke von oben, als reine Kinder Gottes zu betrachten.“; Goethe. Mária láchte psich, a jak jsem nešťastnější se přesvědčil, proti smýšlých vět: “člověče, zlátaš věčně dobytken.” Neboť dobytken zlástane, dokud se nestane skutečným pásem sebe, tj. procesem svého myšlení... Mary, děti boha? Já háším su je neapít na hla vu, třeba lupič, zlodák nejsem, kukaččí vejčka vyhazuju ze svého hnízda, jen z myšlenek, které jsem si bezprostředně dobyl, ať jako vojáček, ať tak jako kovkop dobývá, mám radost, jen je považuju za své děti, přišly mně “samy sebou” nebo i v malé jen opilosti, často jsem zavrhl, třeba byly dobré a prospěch slibovaly. A rozumné to bylo; neboť na tom, co bylo by z nich vzešlo, co bych byl nanich stavěl, neměl bych žádnou radost, ergo malý prospěch. A kdybych, co? je nemysl, takovouto životospřávkou zavrhl a zabil, -čerta mně na tom záleklivějším stojím nade vším. -Jsem synthesisa Napoleona a Nietzscheho; Napoleonova základu; nepřetržitě k ránu hotové a ranami stále se vybijející imperiozity, aplikované však fatálně, ponejvíce na čistou reflexi a meditaci; jsem Na poleon, čínící pokání z 6 pětáček hodvásky politických směrů své imperiozity a jím trapaně se probíjející vláde nad sebou a nade vším... neboť produkt ze sloučení oněch dvou prvků, etnosti, není vždy sladký a není vždy etností... kuriozní látečka to; tato zárodečná materie, z níž jednou vyvine se strašné převrácení všeho dosavadního, až co dnes nemyslitelně nového, právě teprve “přehodnocení všech hodnot”, hlavní logických - “lidstvo doend nevědělo, co je

přirozenost a upřímnost, co volnost, co
třesk útočné rány, co hrom, co božskost",
Dr. Volaf... Proantimovlem šlepetá se tu a
toto jen roj šeredných e a b r ř í z mih...
je to zvařineček, o jakém se psychologické
sociologii rovněž dosud nesnilo. O, jaká to
a manželství a be.koman. vále a symessity,
ludibricosity vyšlení, povstala hybrida,
hernafredita, mafibia larvy a náry usaku-
tá, a le jakoby nic strašidelně samostatným
svým životem dále šijící a chodící nehy,
hlavy, choboty lezury simulace... Jsem
stvořitel šetných, dosud zde nevyvších dru-
hů kopyru, jsem Belkozub. S lidí nemohu
eklidit na podobné výkony uznání, a le sám
ženu poděkuje máš před všemi bohy za ten
perný kum huanán, ale pro budoucnost nutná
práce, již jsem v tomto oboru vykonal. S
čím jsem na sobě spokojen, je vále. Za bou-
ří a štegnací, v chaosu a plamenech zůstala
jádrom svým vědy tatáž vzápředná, intaktní,
nehybná jako Caesar. Polárka v Shakespeare-
vi: Pro co jsem se jednou rozhodl, vědy jsem
snadno vykonal a duch můj jest jen velká ko-
váfeká d ilna rozhodnutí a rozhodnutí k roz-
hodnutí a ran. Kde se zdá být slabý,
je příčinou jen zatemnění mého mizerného
"intelektu"... ale soyens justice, nebyl bych
tak zcela špatným a hlediska lidského, mohl
se napříkla d stát dobrým občanem obce li-
terátka, kdyby špatná společnost má vatekli-
nou stíhaná Boží Vále nebyly skanila dob-
rá jeho mravy. Byl by slušným nástrojem šlo-
váka, - vom Hause aus - , a le Boží Vále,
lidské tělo na sebe navzájem, potřebovala by,
akromna jacou, pětikrát lepší nástroj.

Síky dlouhému odpočinku, odpravili
principes a bastati brzo a ne těšce dva
nepřátele. Ale na třetím uvázli a ne a ne

postoupit. Kolíska hrála si neuvěřitelně krásně a pitvorně... chvíli jsem stál tento trpěl, došti jak bezstarostný... vždyť měl jsem za sebou triarie, nepřeměnitelně spočítan, kde okolnosti nejsou tak šeredné jako pod katálgii skaleu...

Obchablost, rozmrzelost sedala na rozkřivení se syčlenky. Blunce zcela zrudlo, vše zhrublo, dech poslední boží vyprohával se vzduchu. Profidě lediny stromů lehce se počaly zachvíva t. Jako hlasy nadávajících si domovnic měli teď ordinerně křik vrabců. Stále více lidí klátilo se po návsi, pí hostinská vrátila se z dobývání brambor a litéřila v kuchyni. Stále větší xiss, čas kvapil - res se triarios venit, nacházel jsem. A odvolal v principes a hastatos z boje, sešepřav si první slova božské modlitby Zarathustrovy: "O du mein Wille! Du Wende aller Gut, du m e i n e Notwendigkeit!" - pokynul jsem. A triarii vyrazili vpřed na nejstrašnějšího se svých pěti nepřítel. Hned první nárazem během první půl minuty rozdrtili jej úplně a ani se nezastavivše, vrhli se na druhého, padl téměř ihned a nepodléhající svým vítězstvím, napadli třetího, téhož, a nímž právě hastati dlouho se zaráž lopetili, a během minuty zničili jej škvěleji než oba předchozí. Mocná radost mě zachvátila, odplavena všechna úrava. Samý sebou počaly škvělé syčlenky tryskat po cestě všeli právě prora klené jako pivo z kádě do kádě slachunem stáčené. Po počátkách zastít samo sebou teče. Pocit zářné božské nepodmíněnosti vyrazil mě téměř ze židle, a hloubi duše kucha na okamžik zarástotila. Slibuje si svatocevtě, že budu teď vždy triarii skoro stále používat, použil jsem minuty oddechu, v í se po radosti než po boji, k bození na papír syčlenek

právě vytrysklých a připsal jsem: "Po velkých nezdarech dnešku vítězství ve 3/4 na 8 zajištěno...." U Kunnerdorfu poslal Frits do Berlína kurýry se zprávou o dokonalem vítězství. ... Bonaparte vidí příčinu svého vítězství u Sa terloo ve velkém ohluku sublimních merveilleseních náhod. Si licet magna componere parvis: Ke rvašce dvou velkých zástupů otrocké lázy musím říci, že i moje následující porážka pouze znovu zavlněla nebyla...., třeba jen se studem to připouštím neboť degraduje boha bití od okolnosti, degraduje jej utrpení. Odvědy mě i jsem prudký, že zvrá cení téměř nutící odpor k slově: "trpět, bolest, muka atd.", byly doby, kdy jsem jich vůbec nevyfkl, a stále ještě, vyslovím-li je, jako bych do ropuchy koukal. Kdo nechce riskovat, že se mně zprotiví, ať nevysloví jich přede mnou. Kdo nechce se mi navždy zhnusit, ať neudělá nářádku, že mohl bych nářím trpět, moje mamí možlivila se mně řádně na léta tím, že řekla jednou mně, svalivšimu se: "Boli tě to?" Byla léta, kdy jsem vážně a vstetle lidem tvrdil, že řádnou bolest necítím. Předposlední nepřítel napaden. Již byly všechny jeho přední posice v jejích rukou, a kde to se stane v mých bitvách, padává mně posice hlavní téměř už bez boje do klína jako hnělička. Tu strhl se za dveřmi řev rvoucích se psů a vyhodil myšlenky z hloubky na povrch. Behnal jsem je sse d olé a už natahoval jsem ruku, abych chytl pannu Viktoriu za pačesy. Tu vrazily námetně do lokálu dvě mladé šolupidenky. Jedna měla veneno jako kráva a nohy jako brontosaurus. Z výrazu tváře té druhé bylo možné soudit, že ji eardí kunda jako hněj. Po třetí zarylo se myšlení mé do hloubky jako dělová koule do hory mála. Tu spatřím,

jak běží žena s rákoskou k rybníku a káče
10 letému se dívčeti, a kluky na strom vy-
lezšim, aby lezlo dolů. Břešíc poslecho,
a sotva se octla v dohledu rákosky, začla
je sama prudce slyšet přes nahé nohy. Vzdor
tomu lezlo dále dolů, ale asi po 10 šlenech
a valilo se na zem. A hned ohnula si je má-
ma přes stěhu a křičíc: "Já ti dám, lést
na stromy, a by kluci zdola koukali na tvou
nahou prdel, kurvo," ohnula mu zadnici
a vysázela mu na ní ještě dobrých dvacet,
tak pákných, že plesket rákosky savišným oh-
nem a řevem děvčátka až ke sně pronikali. To
líbilo se jí velice, a tak se sta lo, že del-
ší dobu přemluvoval skoro plesket ten pak
finčení triarijských mečů. A když konečně za-
zvonyly zase jasně, a jekem a chechtotem vra-
zily do lokálu ony dvě dívky, nějakým pobá-
kem pronásledovány a vyběhly na nives. Ale
teď byl přece chvíli pokoj. Nepřítel rozplý-
val se unaveným zrakem triariu v alze, ale co
moji vojáci navykali jsou se bit v nejžerněj-
ších nocích a bouřích a mracích a vánicích
a ještě v a gonii útoči jako legionáři v Ces-
sarovi. Po strašném úletu zničili předposled-
ního nepřitele, ale čelo má bylo zroceno,
dech stísněn, radost a jarost z vítězství tím
paralyzována. Zrak triariů prošel o odchod.
Odpovědi ukázal jsem jí na posledního nepřite-
le, neboť stávalo se již. Vykročili potě-
divě. Ale přesto nakolikal se na chvíli ne-
přítel v kofenech svých, jen poslední a byl
jsem konečně zase zcela volný, dnes konečně
tak božsky svůdně volný. Ale prašivý esad o-
pakoval tu přesně divnější historii. Vešla
paní hoteliérova a pozvala mě do kuchyně, že
je tam splo a světlo. Za chvíli přišel hospod-
ský s polí, promluvil na mě několik slov, a
koukaje na mě jako vši, odešel. Za chvíli
zasní na svých zády uprnutí žlutavé a tak

noční, že dlouhilo by koruň tvůrctva ke cti.
"Se je tu tu za práce," pomyslel a koukal.
Velké kočce, jako obrně obnité, tekla a pr-
dele do bromady žita světlejší ašad ka...
Odmachem ji, jako se do žita ji zahrabávat,
uamě, válně, zhořně, jako když křečtan pocho-
vává mrtvolu své matky; a nádrně dítky její
ji v tom nápomocny; much. rození má snad sym-
bolicky ze všech tělesných činností největší po-
dobnost se hraním, plazením, ejakulací, se
chráním. A teď zase dlouho narnívalo do tles-
koti měč žbluňkavé uprádní... konečně vato-
pil ke mně nas kontinový a uamě avel mě do
suchyně. Odmítl jsem vatekle, že ubohý dobrák
novácklivě beneslovu navrtěl hlavou.

A od té chvíle nebylo s triaril už nic. Byli to už vlastně jen principes, tmať už ani nebojující, impotentní jen táhali ke nepřítelských pozic, třeba stále obžalovali Stivala je vše vpřed... a hlavní příčiny: alkohol; následkem své v á s e e potence-
fci schopnosti čini dobré myšlení ještě hor-
ším; zima; šero: čím hůř ale myšlení, tím hor-
tější básel jsem na papír škrabně poznásky,
v dobrém instinktu, že tím ziskám vlády aspoň
chvíli potřebného odpočinku: ale na psaní
jsem už skoro neviděl, což mě silně rozdraž-
kovalo: konečně myšlenka, že páni manželé
domnívají se, po odmitnutí svých, že chci bez
placení utéci z pustého lokálu do noci, a že
ane stále střeží. Mohl jsem sice zaplatit,
třeba mál jsem v úrytku ještě aspoň přes ho-
dinu tam zůstat, ale to bych byl musil pře-
rušit boj a minutu jednat s lidmi; kdo však
není smou, neví, jak je taková minuta neumo-
žitelná, absurdní a pro podnikáček škodlivá.
Byl bych mohl přestěhovat se do kuchyně. Ne-
učinil jsem to ne proto snad, že bych tam
byl v boji ručen - pak - i v největších hos-
podských rysech a vlašcích dobyl jsem četná

skvělá vítězství a ostatně vše bylo by mně bývalo přínivější než to sesení ve tmavém a studeném ložisku na trávi. Ne, jen proto jsem zde stál, že jak v prvním aktu řečeno, nemám valnější svou situaci, dokud v bojích takovýchto nevítkách. Jako Sokrates, jenž, nach. stává se mně jako Montaigneovi, považuju nejympatičtějším z filosofů, jenž, když přišlo na přemítání, po celé hodiny jako socha zůstal stát, kdo stál na agorě, dvoře, záchodě, tak já kupř. zůstal jsem jednou sepoň půl hodiny před výkladní skříní s důmyslnými rukavičkami; pozoroval-li mě nějaký sexuální patolog, nepochyboval, že jsem rukavičkářský fetišista, fascinovaný a terpeskovaný jako veverka brozajšem.

"Kdo tě k myšlení tomu nutil? Nebránilo-li ti drávo 7 čertů na zádech zabývat se Kellou, řezáním kolínek pilou a "Lipinou", proč jsi k čertu budil ty čerty se spaní. Kdo stojí tvá vůle, s kterou toho k čertu tolik navyrášiš, když nedovede ti zaházet myšlení, o němž dobře víš, že je pland a nad síru ti škodlivé." Messieurs, neškodí vám, mluvili-li člověk o věcech, o nichž nemá zdání, neškodí ani, mluvící-li slepým o barvách. Jen tolik; přerušit bez myšlení vítězství mnohý myšlenkový pochod je m é sváděnitosti, m é m u instinktu po hotovosti, po absolutnosti, po vládě nemožno, pokusím-li se o to, třeba hodiny vrať se myšlenky a v á l e ustavičně k nevyfincnému okolu, se-
jíci ráda, a to tak mocně, že a i smetnává
má cokoliiv sebe intenzivněji, i kdyby o māj
život báfelo, nešťastí to nitro má víc než
let vrabce kol. Ať se to lidickým zřá ceko
nemoháji nežo láhvěji; nic není schopno
nikdy má k němu demutit - jsem jen rozum
a vůle - řádá už pudý, řádá už cit. Kone-

hu na to těšit vyhlit: nemyslí pak ani na to ve stavu nejvyšší trapném, takže se dvou nel třeba menší volit. Vrátit se k nející ráno a dojít zde aspoň jistého /ade by bylo třeba mnoho vykládat/ uspokojivého výsledku. Podmaní-li si člověk víšen, vatek, atrach, šarlivost... je to ještě dosti v pořádku, víšte maseicure? Ale čarů pámbu, aby dovolila si to reflexe a vůle. Jejich věnní podmanitý člověk je už "pathologický fenomen", víšte, moje dobytka... Neupírám, že je v mnohých případech prozatím jistá choroba, ale casus můj je v podstatě něco naprosto jiného, přes zdánlivě snad podobnosti, než např. "nášilná myšlenky" /např. vtírá-li se někomu nášilná v mysl pořádku; sdalipak diletitě psaní, které jsem házel do schránky, nepadlo místo tam na zem?/ - vše to jen efektu-- --a podobná profesorská příhrádka kam neuropathologická praxe a podobný dobytek by jej ani hned zasazovali. Víte-li pak, telátka drabá, co je to křeč nejdestilovanějšího liberu anitrii? Nejvyšší svědomitost? Co to třesk o sebe sečů základních říků? "Pravda a život?" "Ale přece jen u této duševní poruchy." Pánové, kolik lidíček, vám podobných, jsem poznal, všichni při vši "ihre Alltagsküpflichkeit"; Schopen, trpěli kapitálními poruchami všeho druhu. Ostatně je v tomto sebe sama ničící světě všechno více méně poruchou a botanik např. ví, že na nejkrásnější vyvinuté rostlině jest empiricky nějaká porucha vlády dokazatelná...

"Ale tvá porucha je neobyčejně velká." Nego. Ale kdyby, - bylo by to jen přirozeno, ale se hanba. "Je böser, desto verbrechlicher ist das Ding. Das "Genie" ist die sublimste Maschine, die es gibt - folglich die verbrechlichste." Bist. Ale nemyslete, že považuju

se za genia, uchováj děm. Raději chtěl bych být krysem ve kloace než největší z dětí lidíček, jímž říká se "genie"; nevím, co toto slovo na česky znamená, ale soudě dle lidíček těchto, myslím, že "pes".

Stav náš stává se neunesitelným. Totální bezmoc, chaos, noc, bezúčelný masakr zavídal v bitvě jako u Zorndorfu. POŠUMOST není občas bitvami že zvyšuje i ta okolnost, že tenkrát vstupující Rusové, roztrískali sudy a kořalkou a na ofiče si lehnuvše, ohlíželi a leželi jejich na zemi jako krávy, až spíti do smrti a nehybnosti, rozdupáni byli kani Seydlitzových krysumiků. I nejbližší tělesná garda J. I. V. stržena byla všeobecným smutkem a bezhlavostí; jedině Ono stále tu vztyčené, stále víc se rozpálující, řvalo a stvalo k útoku... karně. Karně otáčelo pronajíci, jako Caesar naspět křídlo: "Tam je nepřítel," karně volalo jako Bala: "Ať se vás, triarii, budou v Římě ptát, kde jste nechali svého vůdce, nezapomeňte, že to bylo u Orebassu." Karně házele erig svých legionů do řád nepřátelských, pať se už ani nehybali, aby je naspět vysekali. Ó, cannille. Ó, cannille. Vůtekem jsem snad ještě dnes blůď, když na to vzpomínám. Co jsem už skumil od té své soldácké, přilíh lidské holoty, a nevěděl jsem to donedávna, má trpělivost byla bezmezná, jako Beba, jako moka. Byl jsem dobrým otcem své armády. Všechny její nízkosti blůď jsem sám sobě za vinu. Vůde nemohl si do mne stáhnout. A na to přikná odměna. Dost. Teď začínám jinak své jednání. Decimovat? To by přilíh nepomohlo. Ale při nejbližší příležitosti zničím celou tu svou soldáckou do posledního chlapa, jako Barkas celé vojsko soldáků, jehož byl dříve velitelem. Vůk možno zříditi si lepší armády

na světě. Ve skulině postavených dveří objevovala se pořád přelová tvář hospodské. Byl jsem připraven, že přijde starosta, aby podal diagnózu mého duševního stavu. Sirku za sirkou jsem škrtal a psal se jejich svitu bílé věty. Při jednom z těch vzplanutí nožil jsem v temném oknu svou bestialní tvář a hup, nový rarášek seděl na mně vedle nedorostlé staré archy. Čtěl byste vědět, proč se to stalo? Já taky.

Ale té, nevím ani, jak se té mohlo stát, zachoval jsem se nanejvýš rozumně. Nehlížeje, že se těchto okolností jen zázrakem bych obě potvory uškrtil, chytl jsem své pivo a odnesl je do kuchyně. Naději bych byl v tu chvíli celou tu ohlášárnu i s sebou do povětrí vyhodil. Spáknutá pryč. Sedm bylo

8...aké

Sedlil jsem Vám, myslím, již své porovávání; že žijete v hostinci, když vyjdu do piscoiru, ihned a snadno tam najdu myšlenku, kterou jsem u stolu marně hledal. Sprvu vysvětloval jsem si to norem mezi vypouštěním moče a vybavováním myšlenek a na základě toho vybudoval již fyziologickou teorii, napsal ji a hotovil ji poslat prof. Marešovi, o itě v pokoji, že gacina jeho více dověde z ní vytknout než má omezenost, ale našťáště ještě, než jsem to hodil do poštovní ochránky, napadlo mě; Mění norem spíše než si mým duchem a záchodem? Znamená v něm byl až proto náhle síly, že ostla se v atmo-sféře sobě odpovídající, jako Antaios a S.K. Slavia, která před několika lety na tourné po Anglii zvládla průměrně chorem 1 : 7 nad druhotřídními amatéry, s jakými na svém

svatém křísti navykla si brát ? : 1! Ale řekl jsem si: Ne. Jai-li prase, jai jím z přílihné čistoty. Bohové koupají se jen v hnojnici. Ten netrpěl doudu špinou světa, kdo co v ní neobroudá a neryje. Stejně, jsem-li blázen a fantasta, jsem jimi jen z přílihného zdravého rozumu a střílivosti. Já, jenž musím jít až k Kapelcovovi, chci-li najít bratra, co se střílivosti týče. Ale už Betternich začne nad podivnou omálof jeho nerozumnosti a bláznovství, síly a slabosti. "Lide", povídá mi Lucie, "říkají, že jsem blázen, a já mohla bych podělit rozumem celé naše zdravé město, a pořádk by mi ho plně přel." A eadem: "Jsem příliš čistá, než abych neunesla se bradit v kalu, příliš jemná, než aby sprostota ona neodolatelně nepřitahovala, příliš krásná, než aby co šinila, nebylo ekouzující, příliš dokonalá, než abych nebyla dokonalá misera... Dokonalé šťastný, dokonalý mch může být jen dokonalým prasetem." Vprve posudji pochopil jsem onu prostou věc, že příčinou onoho zbytnění je krátká chůze po dlouhém sezení, a na všech lidech v hostinci jsem pozoroval, že vracivají se ze náchodu rozjaření, třeba - dříve byli zasmušilí a tupí, proto třeba v hospodách chodit na hajal co nejčastěji a bez falešného studu.

I tenkrát, když jsem v kuchyni usedl, nády k pánu manželům obrácen, do kouta, pocítil jsem ihned značné osvěžení, a to zrodilo nové, velmi rozumné rozhodnutí, že budu teď kuchař rurochy ne tak zbláze, že nechám odpočinout teď nepotřebné triaricos. Je budu syelet jen zdravě ležérně, jen tu a tam, když budu rušen.

Prvu na mě pp. manželé mluvili, ostatně tak, jak se mluví s človíkem, jenž má zdravý rozum. Odpovídal jsem tak úsečně, že

brzo ustali. Dal jsem se v boj. Jen zastat
jsem do něho poslal. Ale někdy udělá
mý více než lev. Dánilo se to hezky, nic
nebylo docud ztraceno.

Ale teď i zde mi házel klacky pod no-
hy. Škále zeptal se ano hospodský, zda nej-
sem obchodník z Jilové /tak trochu ostýcha-
vá/... Dotkněte se lehce římsutého kloubu
prstu; víc to bude bolet, než šuknete-li se
silně do zdravého. Má rozjiténá mysl byla
slovy těmi neobyčejně hluboko uražena. Za
triaros nebylo by to téměř působilo, na prin-
cipes se přilís, na zastaten však značně.
Selsí chvíli bili se jako archy. Konečně ne-
likost vyprohávala, ta vrhla se do kuchyně
několik sedláků, sedli těsně vedle me a
dali se se mnou hned do řeči, jako by se to
samo sebou rozumělo, zrovna tenkrát jako na-
schvál. Ona léta me totiž v hostincích eke-
ro nikdo vyjma očralé nikdy neoslovil. Jako
by se mě každý štilil jako kate. Měl jsem
všude blahodárný, mě nutný klid. Proč prá-
vě onoho strašného večera? Vstáli ve mě,
chrapouni, haňj, který ve mě právě byl? Vše-
bec jsem pozoroval, že čím zdravější, tvrd-
ší, lepší jsem kdy byl, tím více se me kde-
kde stranil, třeba jsem byl při tom vlidný.
A teď neopak. Např.: oslovují me všude li-
dí až hanba mluvit. Co nejrychleji přelét-
nu chavný tento akt, třeba jest snad psycho-
logicky nejzajímavější.

Prvu jsem s nimi trochu po lidsku
žvanil, pak stal se jednozvláštným, poučí-
važe chvílek, kdy dali pokoj, k boji. Vždy
me ihned vyrušili. Stokrát měl jsem na ja-
zku: "I vylíz si už jednou přdel, chrapou-
se." Ale nebylo by to sloužilo k dosažení
mých cílů. Po dobrém však, advofolem šádostí,
nebo lští, nenechává se v podobných přípa-

dech téměř nic docílit. Toto vyrušování, křik
nepokojných dětí, přasnající čas... uvedly v
zapomenutí one "rozumné" a teď už nerozumné
rozhodnutí. A znovu poslal jsem triaros do
boje. A rozpoutala se nejprůběrnější z bitev
a trvala n e p ř e t ě i t ě do konce a
téměř nepřetržitě byl jsem po celou dobu tu
soustředěný a j. rušen.

A ještě jen 2,5 vteřinová doba: pa k
už ani stihl úspěchu.

A jak taky? Už jen na oko útočila na
soldátskou a sotva v dáli nepřátelskou linii
uzavřeli, sestavovali se, napětí couvli jako
croisandovi proti českým útočící, sotva šik
táboritě se objevil, do majáček brali, dvojnásob
hanebné a směšné u agredujícího. A po-
háněni vpřed, šli místem nepřítelům, boje-
vat sami sebou v jeho dohledu. Spatřiv ten-
to manévry, sestoupil jsem, stále osílen no-
vými a novými stále přeletujícími šably, se
svých pozic, a teď, jako Friedrich u Kunners-
dorfu, nejen, že všechna kůňská oděta dila
sase stratil, ale všechna vlastní přišel,
tak nejen, že všechna na vítězství dnešní v
nivož byla uvedena, i mé dřívější skvínice
padaly, mizely jedna po druhé; nejen, že čer-
ti nedávno mnou povraždění venku povstávan-
li z hrobtě, skládají se se zaccelenými rana-
mi i všechny perné získané výsledky posled-
ních mých obětí a let, na nichž l. říjen
budoval, řítily se v absurdnost a směšnost,
vše se řítilo, všeobecná zkáza, ale neustá-
val jsem v boji promarněném, vlády zde v
nepřítelů nestabilitě síly ke zdolání jediného
nepřítelů, což teprve nových padacích. Ale
e n t ě l j s e m i všechny tyto črtit
zde, š i l e n ě . Ale tak tomu chce sud-
ba má vzdejší. A jako u Zorndorfu poražení
Rusové, bojoval jsem až do noci, udržel jsem
se v části bitevního pole, stejně jako oni.

ovšem; Je pravda, přiznal se jejich vůdce, Fernor, že podíleli jsme bitovní pole, jenže artvá, ranění a cizáci...

Stav mój sprvu nesnesitelný, jako narkozec v lokále, stal se posléze strašlivým. Myšlení, černý mlhavý, vířivý chaos, prázdný černý mlhavý záblesky až do konce svého vlnění. Bezmezý vatek leoparda, holení stále šouchaného a mřížemi černé lomujícího, vysokostupňový pocit permanentní nepřijemnosti a bolesti hraničící, braly dech. V hlavě to šumělo, všechno věci kolem jako by se sbíhaly kmitaly, mělo se jako by blíž a blíž květlo. Jedna, dvě, tři myšlenky se vyhouply, o nichž možná říci: "Na této cestě leží." Kr. Lear, v celém životě měl jsem podobně sotva třitřikrát, na okamžik, kničením nemám tak daleko jako k šílenosti; - s hantou se přimávám, že nedovedl bych podat psychologii šilence. - A přiznám se i, že jednou měl jsem chuť i brečet, ovšem jen vatekem. Ale příčina byla zcela čisté psychologické fyziologické; pivo napojilo slzní slázy, stejně jako celé tělo, nadbytečnou vodou; ta chtěla ven; a aby účelu svého dosáhla, vyvolávala v mozku, - jako přepínání senecný vůdce emilné představy - měkké myšlenky, cituplné, humánní, vysoké etické. Na tento vášně narušující vliv alkoholu neměli by moralisté zapomínat.

Karne ostatně lídit lidským tento infernální stav pekelný. Konečně byl jsem jím podmaněn, - p o d m a n ě n v ě l i jako jiní vášní; bezmocně unášen, neboť vůle nechtěla vůbec rozhodnout se k ovesekrevacím aktu; neboť začala se v šilence, slápcu furii... Cítil jsem, že jsem se ocitl ve sféře Macstronu, že blížím se k strašnému trych-

tyři, - artvici, omílení atd...., a myslil jsem si: čert vezmi vše, ať už je konec té nejprábnější se všech nádeničin, která trvá nepřetržitě bez minutové přestávky od 15. máje roku. Ó, který pes mohl toho chytl mne, bílého hejla, do klece nejpoctivějším otroctví posoci vnučidla, že jsem suverainem, že jsem Bohem - já, otrapa, který vetřel jsem se na trůn boží - a jak povídá Siatinka bratru svému Bionvi: "Synáčku, který uprdělil jsi se na trůn Boha, jako ožen ožralý Peršan, který v nestřelené chvíli sedl si na trůn, a nábož Alexandr právě sestoupil, a rozchechtal se tam, když pravděpodobně krásný dojem jako Kostojevského ožralý kapitál Lebjackin na pediu: - Alexandros dal mu uschnout hlavu, tebe však potrestala boží prozřetelnost už předem; mrtava nechala tě narodit se bezhlavým."

"Jak tu tak spokojeně, blaženě, flegmaticky sedíte!", řekl mi známý lidě, když právě celé peklo se mnou mitalo. Testokrát však sebeovládání jistě nestačilo k zatajování. Nedlažka musila to vidět, musila vidět, jak příjemné jsou mi jejich řeči hned od začátku, ale přesto dobrovolně hovořila na mne dál a dál. "Já na nich vidím, že jsou cvičenéj pán", přitlačil se ke mně jeden statec, "tak bych jich prosil o radu, co se týče toho invalidního fondu". Nechtěl vářit, že nevím, co to ten invalidní fond je a dobrou čtvrt hodinku vykládal mi, neposlouchajícím, neodbytně své bolesti. "Ale dej už tomu pánevi pokoj, ať může psát," řekl konečně jeden bonbonas. "Nojo," svědčili jiní, "copak nevidíš, že se na tebe vysere?" "Já vím, že se na mě vysere," odvětil kmet, "a z práce", došel vážně a hlubokomyšlně, zasmušil se a už dal pokoj. V duchu jsem jim vadváhal díky za jejich jasnost, - ale teď okupo-

vali si mus minto náho a nepustili mě do
konce, - a já, mluvím jen, "jo", "ha" a tu a
tam více se netýkající nesmysl, nakonec i
postřen kratičká škrtání po pivě, zpíval
jsem bez sekundy oddechu... Jinak počínali
si ke mně velice přátelsky, moji milí do-
bytečkové, hlavně mě malá řádce osvědče-
vali stále pozornost; ještě dřív než já, zpo-
zorovali, že zhasla, sami ji, tři současně,
zapalovali; musil jsem jim dát z ní saku-
fit; pak jako divoši lesklé třešky chytli
můj skřípce, uchopili jej za okla a vrátili
tlustě pohmožný; hleděli mi, zvláště nad
tím, ruce, stehna a dokonce i jako bych byl
žena, líce. Jindy ani ošrala si to nepoví-
dali, - ale oni byli docela etfialiví...
Byly to projevy soustrastí? Ne: to b r a -
t ě í š k o v a l i s e v e l e s r á d -
n ě s mými poslušnost mi odepřevšími, spik-
lymi koláněti, - s nimiž jednou pro vždy
řádkem, nechci být stototňován. Jsem jen má
všně, všně neminná vůle. Člověk není to,
co "jest", a le to, co chce být, stát se,
tj. vůle... Ne, oně - má vznešeně mýk
solidatesce platilo mysticky to hlazení...
Kobele kol mnevědu, nejen má vnitřní stí-
ny, - tyhle barevné stínečky "praeter se"
konspirovali proti J.I.V., v tu chvíli
zdmělnivě bezmocnému, samojedinnému v tom
puštěm, nepřátelském příboji, marně volají-
címu svou jedinou sestru, černou iluzi...
Ale čerti vědí, na jakých ta černých vojcích
seděla...

Jak jsem se dostal odtud? Má vůle na
tom záležitost nebyla... Nejspíše, že os-
tatní ex síly mě duše, vidouce její bezmoc,
omílovaly se náde "anou" a v okamžiku, kdy
nabírala dech, ujaly se vlády samy a na ne-
patrať nějaký popud vystřelily mne ven. De
fakto byl jsem tedy vyhozen. Za anou měl

chechtet a odbíjení hodin. Svět.
Takhle byt jsem dosud nebyl.

4. akt

Ponechal jsem teď myšlenkám volnost, neboť musil jsem ténit. První minutu samy se stále vracely pod bílé vále; ale chůze, čistý zdravý vzduch, čistá ticho, působily blahodárně; nejvíce však tenkrát alkohol. - aneb. Vypil jsem dohromady 3 1/2 litru /2 a půl litru/ - kdo není mírná a zodv-
kář, uzná, že to málo za pět hodin. Jednou z nejužitečnějších vlastností alkoholu je jeho schopnost r y c h l e n o j i t, od-
plavovat, zapomená přivozovat, - podob. sen
a mdlostí. Již za 5 minut bylo myšlení mé
v relativně aralém toku, na jaký byl bych
musil, jen střízliv, čeká nejasně hod inu,
a to ještě za okolností nejpříznivějších.
Ale nálada byla při tom tak černá, jako bych
byl k večeru sáhl leopardiho, Schopenhau-
era a Dostojevského. Vládla v ní rozmrze-
lost a vztek na sebe, opovržení sebou.
I po čal jsem si celé mé dnešní počinání
školobitě anatomovat, ukrutně, abych je ješ-
tě pohrdáníhodnější učinil, na pranyř po-
stavil. Bafilo se to neodekáváně...
- Brome, to už nebyl bzt. Závna jsem se
lekl, jako bych pár facck dostal, jako bych
z vále padal... Ale pokračoval jsem. Leknu-
tí a pobouření evědčily tomu syšlení. No-
vé a nové odsklivé sebepoznanky se vynořo-
valy, stále častější a jasnější a straš-
delnější.--

Byla to msla, bylo to bítí, jiného
druhu než před chvílí, ale ještě horší. Šá-
co podobného jsem dřív a potom nezžil. Spr-
v a volí vyrovnávání, pak bez ní, posléze

proti ní, trýskaly stále respekt před ní
atraktivní estetikou se myšlenky, kruté kopan-
ce, prudké, snižující. A setkaly se už jen
dnešního dne; celé minulosti - celé mě oco-
by a konečně i základě mě filosofie. Nero-
zum po nerozum. Bláznovství po bláznovství,
po slabosti slabost - převrácenosti, špat-
nosti mě zavalovaly mne, zastavovaly mne,
braly dech, zastavovaly chůzi, natihaly mě
přísti. Nakonec stál jsem tu, přibližně obna-
žený, jako nejpočetnější tvor na světě,
- já, jenž ještě před chvílí - nemohl jsem,
šel volat jako Shakespeareův Richard III.,
hledící na vešnu minulost: "Vražda, vražda,
krivopřísednictví v nejvyšším, nejstrašněj-
ším stupni," ale pamatuju se, že jsem do
noci vstoupil nasýčen; "Potřlost, koniny v
nejvyšším stupni." Často dříve anašil jsem
se vytáhnout na světlo své špatnosti, svou
špatnost, ale co jsem vytáhl, byly jen drobky,
jen stíny, jímž jsem ani nevěřil, teď sva-
lil se mi na hlavu příliš realní kámen...
a po celou hodinku, co návrat můj trval,
neustávala tato průběžná sebezpoznaní, toto
rojení duchů z podzemních svých jeskyň...
Není-li sexus mezi chcením a myšlením, mezi
doštěním bití a vytavováním myšlenek zaji-
stě jest, každý červený pruh je j e n se-
meno, z něhož vzejde myšlenka, neboť j e -
d i n ý význam utrpení je pohánět toto
anámé nám tvořtvo z jeho bahna ven.

Jaké poznatky to byly? Věsta se jich
vážila hned nebo později ve stíny rozply-
nula, k vypetání zbylých nastal by nový
list. - Prostě to hlavně byly věci, tak:
byl jsem donedlouhý na celé šáfe iracionální;
byl jsem jen "verfluchene Tugend". Niet.,
horrendně, bláznivě umiňující, umiňující však
pranic, netrkejší hlavou než. Šel se jen o
to, co slihoje plody. Setuň zbrklý, tím ví-

ce v rozumu a vytrvalý. Jdeš-li z Katné Ho-
 řery do Čáslavi, myslí, že musíš jít
 přes Varnsdorf. Nechod s písařkou piásečkou
 na lvy a s puškou naouchy stě. Ale také-
 věhle prostinkosti a vědomosti jsou mým
 novým a nejehtilnější; jen vysoce ducho-
 vě vědí, co to např. odhodlanost, stálost,
 síla vítězství, ostatní to jen čenichají.
 Nejvýznamnější na všem však byly aplikace
 na svůj speciální případ těchto pravd; tedy
 tedy na např.; tvá egoholická praxe musí
 být vůbec bláznovstvím, nýbrž: takto a tak-
 to musíš byt si při ní počínat, aby bláznov-
 ství být přestala... Řídit se zde o této
 obědské věci, třeba zde hlavní, nemlo by
 mysli. - Mnozí arnim byly ovšem plevy, - snad
 více než arni-, třeba jsem je v zalepe-
 ní prvněho nového rozkhu za arni považoval;
 mnohé ty nerozumnosti a střízlivosti "sar-
 dely", jak přirozeno, stádnosti a nízkosti.
 Tak: "Bud realistou. Dosed honil jej se,
 bláznivá mácha, jen po obloze za obláčky,
 chňupal po nich bratř, opal si alby jejich
 pak do kapsy ... k čemu jsou např. tvá Ar-
 ga, Zlato, Porcín, Thyonea, Orthis, Astrea,
 Eterna, - Lady Macbeth, Julia /jeptiška z
 Calderonova Vayvání kříže, která zmanážína
 kláštera prohnává každého na setkání ner-
 dovala/, Charlotte Corday /se sadismu dla
 zavraždit muže, aby z masochismu docílila
 gilotiny, - velmi ji hnětilo, že nebyla v
 řádě náš arnkana, - poznám já perverzní
 oči/, Olga Molitor, /kteráto nejspíš je
 velmi honená dáma koukala by asi, v ja-
 ké společnosti se ocitla/ - k čemu jsou
 lada k masturbaci. Popláčáš-li skutečnou
 oskou přel kterékoli Mandy, o to víc máš,
 než kočuješ-li a sušíš-li se třeba v nej-
 živější fantazii s vidinami těmi, ož jas-
 nější je srpek luny, než zbytek jejího

role, měsicem - není přiznačně - přiznačně ostřelený. Odeh se prase. Najdi si požadované povolení, a jelikož k povolání inteligenta inteligence tvá nestačí, vstup bez sežráná do učení k mistra Kryšpína. Jak idylické to bude v dílně tvé, kdy vešer /vyjme sobotu, nedělá a pondělí, kdy brát budeš v hospodě darů/ žena tvá a mladá její sestra vařit budou večeři, učeňníci vesele do ovočka bušit a ty děti své na kolečkách konpat... Můžeš je bez rizika ženat potěšit, i učeňníky své i ženu svou i švagrušiči svou, kdys, zbaběle, nedovedeš si najít lepší učeňní sadietních svých křehkostí sklonů. Pracuj! To je lehčí a užitečnější než myslet, než bojovat. A musíš-li už jednou myslet, tož myslí o něčem o b j e k t i v n ě. Je to lehčí a užitečnější než snaha cítiti se v každém okamžiku absolutním. Mysli v nejhrošším případě třeba o problému času nebo bolesti, mnohem lépe však učiníš, učiníš-li objektem důkladného studia např. dějiny anacharství nebo vpádu Čingischánova, ještě lépe nějaké lepidopterona nebo chorobonového bacila nebo polární záři. Nejlépe, staneš-li se nejužitečnějším členem společnosti, tj. mužem na vynálezce." A tak vážně jsem to vše bral, že ihned k činu přistoupiv, vypravěl jsem si u zmlíného lesičku, jehož vlastním je mr. Václav Blaha, muž nad jiné otěhodný, vydálec, jež jsem ihned pokřtil na Salvaturin. Předpokladem je faktum, že kusi obyčtělě města s nabrosaděnou nočí, - na ulicích v kastelech, divadlech, scházích a m.j., zvláště dány mohly by o tom zpívat písmičky, kdyby se ovšem všechny tělesně i duševně nepřijemné pocity, které v libovolném daném okamžiku mají obyvatelé elkoněsta z toho, že chce se jim chodit, slyly v jedno, povstala by bolest, sdílná došti,

aby vorvaně na suché prach rostrhala lépe než tuna nitroglycerinu. Kde by zde našel odpoveď, získal by si rozhodně, ať se tomu celkové sněží, zásluhy o "trpící lidstvo" nevšední. Salvatorin opoždívá ve dvou, metr dlouhých, gumových rourách, trochu tlustších než jitrnice, jeť pojmem dva, popř. i více litrů vody. Obtočeny bývají kol mužských i ženských nohou nepřekážejí, i naplněny jsou, ani při chůzi ani sezení ani ležení a nejsou ani pod úzkými kalhotami nápadny, dočávacího nespěchu pánů se slabším nohama robustnějšího, mužnějšího vzhledu. Morní konec připevní se pánům na šroek, jehož hlavička je v něm úplně stopena, dáma pak pomocí kostěné kolečka obemkne těsně chodci otvorek, nejhlavnější je zde způsob připevnění, jeť chován v tajnosti, ochoten však dáma, které by se o to interesovaly, Salvatorin na ochotnějšky vlastnoručně aplikovat, bych je o výbornosti vynálezu svého přesvědčil. Ku a teď může jak dáma, tak pán někdy kdykoli chodit, stoje, sedě, leže bezesvého chodit, a nespěchají to ani při nejhlavnějším toku sdělení takový šelest, jako když mrazí, vláha jarní vláha sněží se na pokosenou louku. I krát možno se do vyprázdnění tam vyřizovat. Doporučuje se zvláště dítka školním, hlavně takovým, jeť stydí se žádat o dovolenou na odchod. Itd. Cena v drobném prod. od 2 K výše, dle quality gumy.

Byla by to ošklivá spreha na bláma, ten černý vodo-myšlenko-tryk nespěchu... Mělo přece jen sladké pro nás Niočé, když viděla, jak doeručka po doeručce otvírá sešláček... Onomu návratu jsem snad navážela, se také trochu znám "die herzerreissenden letzten Stunden": Niet.: dříve čerta sně, stojícímu nade vším, na všem sdělelo, viděl

ještě nedle, že nemohu nic na věčnosti stráž-
titi; ale oně noci padala i má svrchovanost
i panrealisace i skepse... Padaly povídám...
ostatně lituju, že jsem ty černé příšery
erazil dolo, když měly se stát základem mé
filosofie; co počaly povídat, nebylo státné,
bylo by to někde ještě radikálnější než můj
radikalismus a při tom, paradoxně, tak ro-
zumné zjevení to mohlo být. Ale člověk má
pud "sebezachování" neschop si přece náku-
nout najednou celou smáškou pod nohama,
aby padl do čertví jakého prázdna.

Ale brzo vyléci se a vylíže se divoký
kocour a smrdutá kupa ze svých ran. Už když
jsem domů docházel, stál jsem zas pevně na
nové půdě a jásal: "Vedlejší jsem dnes blá-
znivého svého oile. ale na to jsem našel po-
klad ze všech nejcennější, tj. rozum." jak
praví Ben Quijote. "Ó, velký den, den nej-
větší mé porážky a největšího mého vítězství.
Tato sekunda budil jsemnikem v mém životě."
A mávl jsem rukou na dotvzení křáklaklak
a zpečetění toho, jako ve 3 hodiny a na zne-
sení, že nová perioda započíná, zapemínaje,
že charakter její podobné bláznovství přie-
ně vylučuje." Od této chvíle je mým heslem:
vitem impendere rationē. Staň se." A k vět-
šinu odhrazení ještě jednou prudce rukou
hodky -- všel jsem do domu svého, vlastně
tenkrát skolevého, cítě radost, že tentokrát
není pochybnosti, že jsem do "periody ro-
zumnosti" vakutku introitus slavil.

Rychle se navečelav, odebral jsem se,
státní v práci, do hostince Mr. Jana Višni-
tra... Tu a tam dal jsem si hrát z gramofon-
u několikrát Beimonda a snil přitom blá-
ně, neotravován myšlenkou, že bude mi kucht
čerty, o Nello v Angudinu, arze v peči, o
tom, jak kouzla své slepřit, aby se mi držedy

zjevily. O tom, jak jsem v jeskyni Montesi-
nově Berlina hlásal. Bonaparta pod Lakeber-
gem aj.v. Při tom však zároveň sluvil jsem
a modřanskými sedlačskými nanejšvů affabilně
a láskyplně, takže iluzi jsem stále měl, že
jsem snůlek z Madonny di San Sisto, - ten
levý, co má prstíčky na drtitčce, pravý jest
odporný a samojediný vyvrací dogma o Raffae-
lovi jakokto veleknězi krásy.

A spal jsem oně noci krásným spánkem,
jak spí zdatný chlap, jenž se toho dne do-
pusťil v-raždy, - spánkem, který při procit-
nutí se zdá být zahradou kustých růžových
snů, na něž přece nezbyla nejmenší upomínka...

Vidíte, že morálkou všeho toho desa-
vadního povídání jsou otřepané pravdy: "Lá-
čivě uří bolest". Aischylos, "Tou bene na-
vigavi, cum naufragium feci," přj řekl otec
Stoy obchodník ženo, ovšem že letinsky".

Ale i v těchto, jako všech ve všech
pravdách, je pravdy jen část---.

5. akt

Trvá dodnes a skončen bude za tisíc-
ciletí. Setepoznatky oně noci byly jen visí
děleč, daleké budoucnosti, ancha; teď bu-
du rozumně nejvšitím nerozumem - neomylnou
cestou od naufragia k suifragia. - Konec
Bona Quijota jest absurdní a nízký. -

O, miserus hominum mentes. --- Jak
lehkovysleň jsem se rozhodl, že budu teď
jen rozumným. Jak snadno vypustí se všem li-
dem z hub výsměšná nebo vážná otázka: "Su
a smouděl jsi z toho?" Je to následek stu-
pidní morální, hlavně křesťanské víry v
možnost náhlého napravení, - ach, i moji
triarci náleží přirozeně, ponejvíce k dru-
hu vulga a moji jejich jsou všitěnou jen

Špinavé práce ohavné simulace lidstva...
Je to kaskádérská hra následek nevěle budo-
vat penálu na daných základech. Za každý
krok vpřed emfane surová ruky člověka o
deset roků zpět. - ovšem, per mundi ludi-
brositatem et absurditatem má s o u š a s -
m š pravdu i žiata: "Vivent skoky, tyto
mládežníci, chodit se učící bratříčkové letu,
tato božskost u člověka. Jen jimi se někde
dojed v myšlení i politice. Co jest odvahy,
co heroismus, co s o b e p ř e m o ž e n í ,
co vítězství jiného než skok? Cházi, práci,
nedojde se de facto nikam, jimi chodíme
jen v kruhu, trotlové slepi. Chá va piano,
v kalhotách má nasrání, dojde de San Fede-
liano a k tomu až ráno, jak už v písně ava-
tém peáno. Páveď všech neřestí a ala je
s r a m í s e , jak s kráčenou vřatitkostí
nasývá to lid... A nejdále do výši a krás
netušených skočíme heroickým skokem "sebe-
vraždy" eveným. Jej učit s veselým opovrže-
ním učinit, toť paradoxní cíl všeho žití
zemského - i nebeského, jen proto se žije."

Spíše několik na hora se snaživých
ptáček vynese je rázem v drápečích svých
v azur, než aby sebezpoznaníky ony byly moh-
ly přetvořit rychle psychické protoplazma.
S nejlepším vůlí a energií nastoupil jsem
příští dny dráhu "rozumnosti", jediným vý-
sledkem prvního pokusu byla deorganizace
a chaos. Rebylo pády, naníž stoje bych byl
mohl strašnou masou svých "nerozumných"
instinktů hnouti; neboť co snažilo se jí
žít, byly téměř ses jen ony samy. Každé
mé hnutí bylo s novou tendencí vedporna. Byl
to absurdní boj a proti a, podvádění se-
be sama. Bylo to modelování mliňných útva-
rů. "Pechátek vlády těžký," děl jsem si a
pokračoval. POKRAČOVÁNÍ bylo ještě těžší
a výsledek hrozil být úplný rozvrat. I za-

nechal jsem tohoto suicidafragia a za týden plul jsem zas už vesele ve starých vodách, chodil ve starých svých botách, které třeba špatně pořád byly pro mne lepší než sebekrásnější, ale nešitě na mou nohu. S enou božskou jistotou instinktu jsem to učinil, které důkazu, že má paradoxní existence zde už tak dlouho trvá; s kterou jsem "řekl ano" ke všemu, co jsem já, nejen ke svým imoralitám, ale i slabostem "špatnostem", "perverzitám", zlozvykům, smůlnostem etc. kterou řekl jsem opovrhlivě ne ke všemu, co nejsem já, - např. k celému lidstvu, která příčinou byla, že neochopil jsem se nikdy nějakého "povelání", ani lupičství, ani spisevateľství, která v š e o h n o po lidstvu doaré, jako např. generosní jednání traktuje jako minia, de quibus non curat praetor atd. Ano, zřetenu ti věrem, moje amabilis insanie, je mně to přirozeno, vždyť i pouhé slovo "rozum" bylo mi od dětství prudce protivno a jen ta okolnost, že tento pantáta je chotím milenky mé vily, starý a protivný, dávala mně k němu jistý respekt... "Nečinite dobře," pravil jeden bídalo bakalář Carrassovi, "že chcete Don Quijota obrátit k rozumu; tím svět nezíská. Rozumných lidí, z nichž jedním jej chcete učinit, má španělsko miliony, ale bláznů, jako Don Quixote jen jediného..." "Ale nezmysl, vždyť nejel, insanie, tak špatně, za jakou tě blbci považují. Vše vysoké a božské na něm, co jiného než bláznovství? Tak sexuální láska; deifikace červa, - a jelikož iluze je reální, tedy, a ještě lépe, tato realnost iluze, tato sidexylon, tak poesie "amabilis insanie"; tak sens holder Wahnsinn, jak plaguje po zvyku svého Goethe; opojení: vášně, tanec; hraní at...

A není blázen šemška? A nejsou blázni její při každém kroku poskakující směnň korálky a její munda, tento fraškovitý směnň pinguin? A její ještěná pentličky a kraječky a šátečky a kosačky? Vesměs blázni. A pitvorná kolátka a všechna zvířátka a nestydaté genitalie-oči; kvítky? A děti, a nevzdělání národové a mezi "vzdělanými" všichni moudří a geniální mušové, heroové, světci... Napoleonsk, jenž ukazovali generálům svým hvězdu svou na zemi. Christus, jenž se nabízel, že vystaví za tři dny kostel, - a všichni zapínají lidé... Eneu, jen Mareš, Masarik, Arne Novák /oid venia námi et homini/, Kaizl, Palacký a podobné duchem opuštěné sumie nejsou blázni... Vyvolával-li jsem v lesích rusalky a v skalách Merlina, - božínku, nevěří všechny děti na pohádky? A dospělí? Ať dá si každý pozor na posity, jež bude o půlnoci mít, bude-li v umělé komoře usavěn a s rtvelou. A polytheistní národové, např. katoličtí, - váříci v myriady se objevujících svatých, andělů, královny nebe, čertů a jiných subalterních pánnů bohů... Ale co u dětí, u abnormálních stavů, u divochů a nevzdělaných je odpustitelné, je chorobou u dospělého "vzdělaného". Faktó má se vše messieurs; Já беру všechno vážně, jsem důležitější než vy moderní plošoklavá, epidermatická havěti, - pardon: své panděry, s cylindry, svou službu, své svini ještěná očky a pod. novno berete vakutku vážně. A jen takováto má opravdovost, ta, v níž vidí Carlyle podstatu "heroa", ta, jež vše uvádí hned v ř. i n, jež ve svých myšlenkách a vírách vakutku žije - jako já ve své realisaci, jen ta tvoří vakutku velké lidi a světodějné osoby, které přicházejí, majíce moc: Tolstoj, Rus např. "intelektuálně" sotva na niveau

průměrného středověkého literáta stející.
 - A není bláznovství-- nu krátce "der
 Schöpfer samt der Schöpfung"; Keine-?...
 Manba pro filosofii, že dosud nevytvořila
 významný systém; Svět jako komedie, jako
 hříčka. Vzniká skopci válnost, neodvratující
 se ani vyvodit důsledky ze základní ab-
 surdity, kontradikčnosti, antinomičnosti,
 cyrulosity psychy neboli světa, a neoporná-
 ho Goethova: "Die Welt ist selbst ein Wi-
 derpruch, und sollte sich e nicht wider-
 sprechen?" - tj. stvořit systém kontradickcio-
 nismu: statuovat sublimní spiritualnost fun-
 damentálně odporování si jako "vše o sobě"
 ... "ludibrium" značí výborně zároveň hříčku
 a šaškovství; proto zvolil jsem si slovo to
 k označení svého názoru na svět. "Svět jest
 a absolutní hříčka své /rovná se má/ abso-
 lutní vůle"; kol této mojí věty nutně se bude
 točit filosofie příštích věků. - Základní
 problém zní: "Co je toto vše?" Jediná posti-
 vá odpověď zní: a b s o l u t n í Nejistota.
 Ale to znamená a b s o l u t n í, bož-
 skou Vůli, a to značí: svět je to, c o
 / k a y k o l i / c h c i z n ě h o u ě i -
 n í t ; má absolutní hříčka. "Absolutní" jest
 i to např., co neexistuje, - je neprostý
 Proteus, ergo není zároveň Proteus.- ludib-
 rionismus a kontradickcionismus vyvráceny
 by byly, kdyby se samý i n i m f i n i -
 t u m nevyvracely - to náleží k jejich pod-
 statě; v tomto čarovném labyrintu vidím
 n e j s ě ě n ě j š í b o ž s k o s t ,
 oslové, samozřejmě sofistiku, zde nach. sku-
 šební kámen, obdařen-li člověk jedním z
 nejvzácnějších fenoménů; filosofickým smyslem.
 Svět je má hříčka - značí vlastně: jest
 Bůh, jest jen Bůh; neboť Souveraineta a
 pohrávání si jsou korelátá, souveraineta
 jest jediné pohrávání si, - pohráváním si

ludibriosně jen s sebou samou... Sv.j.m.p.
- jest jen pravou explikací pojmu Boha ...
Božen někdy, - vždy jest buffonství, - blu-
boce vlastě - , projevem vášnosti, pravá nej-
vyšší vášnost jest vždy buffonství... Slo-
bivelo mě dříve, že jsem všakovatví nemohl
najít-odánlivě-všechnost, nejvyšší posili,
svatost, že ve skurrilním vizi Valtairově
i L.Sternově nemohu najít všednost, - a v
extasích Štezinovi lásky šakovatví... ale
to proto, že nedošel jsem tenkrát se dosud
neměřeného božského protěsnu ludibriosity
světa: ludibriosismus nebyl by ludibriosis-
mem, kdyby já, jen nejvyšším, nebyl záre-
ven tím nejnižším - , ale kam až by mě to
vedlo.

Koňsi sebezpoznaní, v nejlepší své
části několik nedovoleně protrženou olonou
budoucnosti vržených pohledů na dospělý věk
m á s o l u t n ě k o s a n d u j í -
c í v ě l e , nyní ve mně prvním kráčkem
se učící: 2 letým jen děckem přes noc chtěl
jsem se stát 20 letým mužem aneb naučit ne-
sluvně za několik dní mužné energie, kara-
kternosti, nejvyšší prozíravosti. Bože,
dojde jednou abs.kom. vše jasné jasnovid-
né síly, ale protápat musí se k ní, proklá-
bovit, prokládat, probrešit, prohlásnit.
Síla je nejvyšší etností, ale není silou
a etností být silný vždy; filistři síly,
kteří jen sílu vláde vidíce, zavraždí hned
pohrdavě každou slabost, zavraždí vývin a
pokrok, vidíce jen výsledek životního proce-
su; důslední jeouce, museli by říkat: všech-
ny děti buďte uskrceeny. Lidé pořád a pořád
nevědí, že i myšlenky mají svůj dětský věk,
a že mnoho lidí od kolébky až po křesťství
nejsem ničím stále jiným, než dětstvím jisté
idey. Stav síly m á s m y s l j e n ve
stavu a r a l o s t i; rozumnost; účelnost;

přímé a pevné jítí k cíli; síly mošny jsou jen tam, kde dost vysoko jsme vystoupili, abychom mohli přehlížet všechny své věci, kde dost dlebe v domě svém bydlíme, abychom v něm vakutku d o m y b y l i, mistry byli; jsou strašně deplesovány ve stavech zrání a klíšení: zde hlavně jen tápání všeličké, ne vždy krásné a čestné ubýbání se, proklouzávání, protloukání se, trpělivé svěřování se napospas instinktům a větrům udržuje na životě a pomalu vede vpřed. Stupeň iracionality u lidí - dětí, udává přesně stupeň jejich novosti a svěčnosti; stupeň slábnutí u "genie", stupeň jeho originality a profuturity, avoláme-li "svěrák", echo řekne "jen blázní". Goethe, tento pouhý mistr: doma jeoucí: dobrý, starý obyvatel, ale ne dobývateľ, byl v Aloubce mále originální a se dost slázen; naproti tomu popatíme na Beesera, Beethovena, Schopenhauera, Poen, Baudelaira, Th.A.Hoffmanna, Grabbeho, Bostojevského, Shakespeara, o kterémto řekl Goethe: "Kladou-li mne pánové X,Y na roveň pana Tiecka, je to totéž, jako bych kladl sebe na roveň Shakespeareovi--- Shakespeare je "vyšší natura" než já." Klasická vyrovnanost bývá jenchobením po vyrovnaných, vyšlapaných cestách, - jak často jen stádem skotů, jak případ Goethe zhusťta nasvědčuje. Nic není škodlivějšího než aplikovat na své stavy počátku, slabosti, nemoci, hodnoty zralosti, síly, zdraví, neboť pro vyšší lidi - na nichž jedině záleží, evděnější, nic nezdá se jim bezectnější, než pasivní vydávání se na pospas, bídné prozatím protloukání se atd. Co užškodilo mi nejvíce v životě? Je cde vždy aplikoval jsem v characných rozměrech na nutná svoje tápání v noci a v lese maxima síly, platně jen pro chůzi po vyšlapaných, denních a ší-

rekých cestách; ale i na "praktické", materiální věci smí člověk jako já použít maxim. energie jak nanejvýše opatrně; jen v systémech těchto je n a s v ý c h s a - t e l i t á vzbudily extravagantní efekty, bloudění, tančení, perturbace měso vnitřního slunce, kapitální perturbace... Po léta bylo mým nelemem sdílet: "Slovo "nemohoucnost" mělo by být vyškrtáno ze slovníku," konsp. jaké nízkosti na tanuly, praktickému dobytčáku, při tom nel na mysl? Pravda: usmín-li si, že musím vypátrat zvrubnou adresu nějaké patřičné firmy, zcela nutně cíle toho dosáhnou při patřičné energii v neabsurdní láhůtě, něco však jiného jest, řeknu-li si, ve svém 111. roku, když poprvé četl jsem o Platonových ideách, bleskla mně hlavou idea pojmu toho jak jeasná a krádná, jaké nikdy již od té chvíle: naše a teď chci, teď musím během 3 minut vyvolat ji nebo quasi ji opět; neboť vše všechno známe... Ale ovšem n á l e ž í t o v p o d s t a - t á absolutně konandující vůli, k mému věnu takovéto vědní, absolutní snaha po nezrozené síle... Mení-li stýti a nutno po této strašné cestě dojít až na konec... Nemožná je fragilita svých útětů, paradoxnost jejich dospění, --- zář konečných plodů. Člověk - Bůh a poslední širý Bůh. Lidstvo stvořilo si ideu "Boha". Já stvořím její samostatně. Jen huťný kouř nad zapálenou, sokrou hranicí bylo lidstvo desavádní; já jsem první jeho rudé zabarvení od stajeného dosud plamene; smílný bratr a manžel Zlínky. Bůh je vyšleknutí - první stupeň člověka - Bůh, ale smísi poslední všechnen kouř - lidskost a zbude jen čistý plamen - -. Chybní-li se něco zcela nového, chromého a chromujícího v lidstvu, nemělo to mít počátky jiné, než jaké ve mně se ode-

hrávají... Jako mnozí velcí lidé - co plati-
 tivají na nejvyšší: jsou skrznaškra minulost,
 a tak já /"já" jen vzhledem k těm lidem,
 "kteří v kultuře něco znamenají", jen když
 ta kultura něco znamenala. Ona síje na
 zemi několik set lidí rovných mně, moudřej-
 ších mně, - že mluví o sobě lépe než já./
 jsem skrznaškra budoucnost, profuturista,
 skrznaškra dítě, ani na okamžik neopouští
 ani od 30. roku vědomí, že nesu celou budou-
 cnost lidstva na sobě... Ale ještě tisíce
 svých příštích existencí se streskotají, než
 stane se ze mne Bůh, a kolik než čirý Bůh...
 Člověk jako Bůh nemůže obejmout jiný světo-
 vý názor než ten, který člověka nejvýše po-
 znáší. Přítomná e g o s o l i s m u je
 nutností psychologickou, afektovou, je ka-
 tegorickým postulátem velmi výsoce vystoupiv-
 ší vůle. Je sice můj absolutní egocentrismus,
 tj. učení, že mimo mě vědomí n a p r o s -
 t o nic nesezínáje, nejpravděpodobnější,
 nejdokazatelnější, nejstřílnivější, nejfak-
 tičtější, - jen na daném a požívající, nej-
 vědecktější ze všech possibilit, - a le k čer-
 tu s tím vším; On bude platit za pravdu
 lidstva po milionech let, jednotlivci snad
 post hoc exilium! Největší pravděpodobnost
 dneška jest asi "pravdy" právě nejvíce vadná.
 Ne, nejedná se o to, co je nejpravdi-
 vější, ale o to, co nejgrandioznější.
 Je se spekulativních investigací; a potřeb
 vůle a srdce porodily se všechny mocné dušev-
 ní proudy v lidstvu, Již vystrkuje hrůsný
 mrak radikálního egocentrismu koldokol nad
 obzor černé své rohy... Snad dočkáte se ješ-
 tě prvních zafasání... Slabých ovšem as; bu-
 dou to nejprve neomšlé pokusy, ukázat, že
 egocentrismus není tak absurdní, jak se líze
 zdá, spojené s bídným stiháním se vši ego-
 centristní praxe; po stoletích snad teprve

přijde blask; někdo, kdo přijde až na konec
tého hrůzně čarovné esaty jako já, blask z
čistého nebe /vide předešlý dopis o 15. srpnu
1909/, já, jenž jsem první záblesk Messir-
ného dne, ale zároveň jeho poledne: Zest.
Hleď tam na východ: "Křesťové tise, nemutě
ční tam slabý, studený, zelný, strašidel-
ný ševit. Kdo by řekl, že z něho někdy bude
- slunce? Jak malé a paradoxně počíná ohrom-
né, nešlivelé život, příšerné Sen.? Br. Vol-
ný. Zarachotí ty hromáčky, jen co správně
lidstvo počne se splachováním ze sebe kře-
stanské zbytky spiny... Resultantou mého vývo-
je že je křesťanství, messieurs? Já, abso-
lutní Agodeista, křesťanem, božím psen?
Abys do mrtví jen dikobrazy sral. Proč to
medle vyslíš, s kým sdílíš?... že ohánia
se často Brahman? To je jako byste řekli:
"Jsi lupič, ergo náležíš k tlupě kacířského."
Br. Bůh existuje mně prostě proto, že existu-
je v pyšce idea "nejvyššího", "zavržení",
absolutismu, "celku" atd.; ničeho není
mimo duševních stavů, ergo je u 2 tato
idea Bohem, vládnou psychickou mašinerií,
e r g o vládnou Bůh světem, všechny myšlen-
ky jsou bestie, svět, vše, velká bestie;
ergo je Bůh sive, svět sive psyché "indi-
viduální" bestie... Ostatně je můj Bůh
zvláštní pán, jakého by se nerozpoznával ani
Nietzsche akceptovat, kdyby byl, otrok, v
mládí svým místo oněmělé hellénské veteši,
moderním neřestem, Wagnerovi, Bru Ščovi,
všnovat se myšlení o základech filosofie,
chci říci, kdyby dospěl k egocismu. Pod-
statou křesťanství je mně nádherně vyvinutá
otrockost a psotnost na celé linii, třeba
maskovaná např. "láskou", - touto kuriozou,
ludibricností, efflorescencí egoismu... Bokaš-
te, monsieur, třeba na základě dopisu toho-
to, že opřelí mému publikovanému spisu má

otrockost a psotnost stouply, je vous prie. Ale vy nejste spokojen s touto formulací; tedy, majšte mň v ním jedině křesťanské místo. Mohl byste leda uvéstí pár veršů a-
 zurně fosforeskujících nymf nad Pietrem, ale je vous prie de nouveau, copak jsem já fosforeskující nymfa?... Je sice pravda, že tomu, co se tam o lásce povídá, já sám v jistém smyslu věřím; ale když Vy jste nena-
 padl ještě do vnitřnosti l u d í o r n í s m u , v něm najdete vše, vše. Všechny filosofie byly dosud jednostranné, jen máj
 ludibriónismus je všeobjímající. - Aneb urči-
 těji, majšte mň v listu této jedinou vš-
 tu nasvědčující křesťanské pokole. Co se tá-
 to týče, vyvádě se, že Afézias, že sauvals
 séducteur, dostal mne kápel k tomu, že za-
 čínal jsem na ni pohlížet s větším respektem,
 než jsem měl dříve ve zvyku. Zbabělost byla
 to a sebeodhození. Pokora před nesmírností
 Boha, scil. přede svou "latentní velikostí"
 a jak mň ostatní mě termíny, jímž ozna-
 čuju mé Já na rozdíl od mého já, - je nesmy-
 sl; pokora před sebou je soběčnost jako "sou-
 cit k sobě", "mravnost vůči sobě", i "causa
 sui" - je fakticky jen nejvyšší pýcha...
 A ostatně je má velikost vše equivoční...
 Neboť celý tento vesmír redukovatelný je na
 mé psychické schéma. Má doktrína totiž jest;
 nejen prostor: i "smyslové vědy", hmotu,
 tvořím si dle svých a p r i o r n í c h
 mentálních forem a norem; na základě urči-
 tého množství hmoty, kterou v daný okamžik
 "percipuju", sám si vykonstruju, vytvořuju
 per projectionem et coniecturas dle a pri-
 ory ve mň jeoucích zákonech hmotu kol ní a
 za ní ležící, v prostoru i času; např. s
 celkového obrazu hvězdného nebe, pouhém
 oku viditelného, tvoří si sama příměně kau-
 salně a apriorně sama obraz určitých milovin

v teleskopu, a tvořila by si tak sama, kdyby se jí podaly možnosti, nová hvězdná mše, in infinitum, lehounce, hravě, samozřejmě, - vše jen jedna forma na dně. Vesmír jest jen dílo svých suchých psychických konjektur, šablon, schém, a jeho chránost redukovatelná na chránost mystifikace, - zcela ve smyslu ludibricismu, český volnost, scil. Boha... Doktrina, ta je such. Těš odbytím hlavní námitky proti egocentrismu znějící: "Můj malý subjekt je neschopen tento nekonečně, mimo něj: jeho vůle a jeho exaltace samostatně se rozvíjející vesmír sám se sebe produkovat. - Vlád-li klesání se své nejlepší okamžiky "mystické poslušnosti", já svému: Volo, quia volo. Nedostoupil jsem tak výšky jako on, - ale to mně nevyvrací. On má pod sebou 2 tisíciletí, - všichni křesťanští svítci slétali se jako mšy k jeho okna svítícím do noci, a nápovědi byli ohavnému tomu čarodějníkovi v jeho kouzlech. Ale kdo má pod sebou, kdo za sebou absolutní egocentrismus?... Žádný přítelíček za mnou, všude žádný přede mnou. Ani jediný okamžik můj to nikdy nezastihlo. Jsem tvrdý a chladný jako ocel. Vše se známi. Má hvězdy stoupají, jako vaše klesají. Ukážete se, měla-li pravdu má volnost, největší, jaká kdy v lidstvu dosáhla, či vaše otročnost, vy pozemští krtkové a nebeští psi, až tento 6. akt, jako končí na papíru, skončen bude ve skutečnosti.

Napsal jsem Vám toho dost, Těš proto, že podobný list posílám vám naposled. Co si as o mně myslíte, že i tento odhodlal jsem se napsat?... Mělo to své dobré důvody. Např.: Dost jsem Vám toho o sobě napovídal,

- a přece nebylo to vlastně nic, - tento list je velmi málo - byl jsem vždy příliš všeobecný, nepřesvědčoval jsem klíče, utvořil jste si o mně znečištěný obraz, - a to mně slobilo; dnes bylo mým úmyslem trochu jej korigovat a prohloubit. Atd.... - Řádně nedbalosti dopisu tohoto saluvie bolesti zubu, která mně po značnou část doby, co jsem jej psal, okupovala neméně než on sám, - a jiným vyrušováním. - Kdybyste znal list ten někde posílat, prošel bych, - třeba sám tak neúčinně - , abyste jej rekomendoval: považte, že podepsán je plným jménem. A navštívíte se mně, nebudete-li se v přístím svém psaní o něm vůbec mluvit.

Děkuji za listy, které jsem dnes obdržel. Přijďte upřímnou soustrast k své bolesti. To a tím pravdy nemyslíte jistě vážně. Pán Bůh sám musil by Vás potrestat za takové zvláštní hospodářství. Jaké a kdy budou formality, co Vám na technice zbývá? A jaký je Váš duševní stav? Co člá Váš literární materiál?... Navštívíte Štefánku?... Mohl by jste mně sdělit, kdo jsou ten Ota a Vilík aj. z Chel. "Vltavy" - ? popřipadá ještě jiné osobní zajímavosti o této knize? Ale nespěchejte s odpovědí, mně se vede dobře neboť jsem se vám hotov. Moji domácí Vám gratulují a těší se na Vás. - Sal.

Horoušanky 29.V.1914

Ladislav Klíma

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX